

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Aralarında Çıkan Gruplar Birbirleriyle Ayrılığa Düştüler. Acıklı Bir Günün Azabı Karşısında Vay O Zulmedenlerin Haline!" (Zuhuruf: 65)

"Ümmetim Benden Sonra Yetmiş Üç Fırkaya Ayrılacak, Bir Fırka Müstesna Diğerleri Hep Ateştedir."

– "Onlar Kimlerdir Yâ Resulallah!"

"Benim ve Ashâbımın Yolunda Olanlardır." (Hadis-i Şerif)

"Devlet İttifaktan Doğar, Devletsizlik İse Nifaktan!" (Ömer Öngüt - Kuddise Sırruh-)

Birlik İslâm'dadır.

Ayrılık Yapan Din ve Vatan Bölücülerine Allah-u Teâlâ Büyük Bir Azap Hazırlamıştır.

Bölücülük Fitnesi

"Devlet İttifaktan Doğar, Devletsizlik İse Nifaktan." (Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

İslâm Dini, Birliği Emreder

ALLAH-U TEÂLÂ'NIN AYRILIK YAPANLAR, BÖLÜCÜLÜK EDENLER HAKKINDAKİ HÜKÜMLERİ ve CEZALARI EN'AM SÛRESİ. ÂYET: 159

[MÜMİNUN SÛRESİ. ÂYET: 52-53-54-55-56](#)
[HİCR SÛRESİ. ÂYET: 90-91-92-93-94](#)
[ENBİYÂ SÛRESİ. ÂYET: 92-93-94](#)
[RÛM SÛRESİ. ÂYET: 31-32](#)
[ÂL-İ İMRAN SÛRESİ. ÂYET: 19-20](#)
[YUNUS SÛRESİ. ÂYET: 19](#)
[ŞÛRÂ SÛRESİ. ÂYET: 14](#)
[BAKARA SÛRESİ. ÂYET: 213](#)
[ZUHRUF SÛRESİ. ÂYET: 65](#)
[ŞÛRÂ SÛRESİ. ÂYET: 16](#)
[ŞÛRÂ SÛRESİ. ÂYET: 10](#)
[BAKARA SÛRESİ. ÂYET: 11-12-13-14-15-16](#)
[ENFÂL SÛRESİ. ÂYET: 73](#)
[ÂL-İ İMRAN SÛRESİ. ÂYET: 122](#)
[NİSÂ SÛRESİ. ÂYET: 144](#)
[BAKARA SÛRESİ. ÂYET: 145](#)
[A'RAF SÛRESİ. ÂYET: 146](#)
[CÂSİYE SÛRESİ. ÂYET: 18-19-20](#)
[HAŞR SÛRESİ. ÂYET: 16](#)
[SECDE SÛRESİ. ÂYET: 3](#)
[LOKMAN SÛRESİ. ÂYET: 6](#)
[LOKMAN SÛRESİ. ÂYET: 20](#)
[LOKMAN SÛRESİ. ÂYET: 21](#)
[MÂİDE SÛRESİ. ÂYET: 71](#)
[TEVBE SÛRESİ. ÂYET: 126](#)
[TEVBE SÛRESİ. ÂYET: 47-48-49](#)
[EN'ÂM SÛRESİ. ÂYET: 23](#)
[MÜMİN SÛRESİ. ÂYET: 35](#)
[TEVBE SÛRESİ. ÂYET: 123](#)

[HERKES İMTİHANINI VERECEK](#)
[Herkes Kimin Bayrağı Altında Bulunmuş, Kimi Rehber Edinmişse,](#)
[Ahirette Onunla Beraberdır](#)
["İman"ını "İmam"ına Peşkeş Çekenler](#)
[Herkes İmtihanını Verecek](#)
[Ey Müslümanlar! Size Hitap Ediyoruz](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(16\)](#) [İlm-i Billâh](#)

Hazret-i Kur'an'ın en ince noktası "Âyet-ül kürsî" ile "İhlâs-ı şerif"tir.

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Altıncı Yılı](#) [Hudeybiye Andlaşması \(2\)](#)

Resulullah Aleyhisselâm'ın duâsı bereketi ile müslümanlar Hudeybiye'de tekrar tekrar yağmura tutuldular ve suya kavuştular.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (60)

[Nurlu ve Özlü Sözler](#)

*"Okuyup anladığınızı hemen amel çarkına koyun, tatbikine koyulun.
Okunanlar kitapta kalacaksa okumanın ne ehemmiyeti kalıyor?"*

EVLİYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (183)

[Seyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- \(31\)](#)

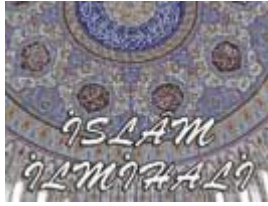
Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (116)

[Müeyyedüddîn Mahmûd el-Cendî -kuddise sırruh- \(9\)](#)

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[En Ağır Mesuliyet](#)

*Kendi nefsinı beğenip değer verenlerden nefret ettiğim zaman şöyle düşünüyorum;
"Ben kendimi beğenip nefsimde değer verirsem, ya Rabb'im ne kadar nefret eder!"*

İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(13\)](#)

[Hacc ve Umre İle İlgili Yasak Fiiller ve Cezaları](#)

ASHÂB-I KİRAM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- \(29\)](#)

"Siddik" Makâmının İzâhı

[Muharrem Ayı ve Aşûre Günü](#)

GÜNDEM

[Ey Haçlı Batı! Unutma! Vurma Sırası Birgün Tekrar Bize Gelecek.](#) / Uğur Kara

Bu örgütün elebaşları hem Kürt değildir, hem de "Devrim" adı altında kendi halkını öldürmeyi meşru gören, dinsiz ve sapkın bir ideolojinin esiridir. Arkalarında Haçlılar, Batılı ülkeler vardır. Bu Haçlıların ise, ne Türk, ne de Kürt umurlarında değildir.

Eğitim

[Başarı Nedir?](#) / Canan Büşra Kara

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri seneler önce neşrettikleri **"İlâhî Görüş Birliği'ne Davet"** isimli eserinin kapağında şu cümleyi beyan buyurmuşlardı:

"Devlet ittifaktan doğar,

Devletsizlik ise nifaktan."

Binaenaleyh geçen ay da arzettiğimiz gibi bu Zât'ın ve maneviyat ehlinin vatanımızın muhafazası için yaptıkları duâlar; ecdadımızın aziz hatırası ve Allah yolundaki mücadele ve mücahede ederken bu vatani Allah'a emanet etmelerinin bereketi hürmetine memleketimiz ayakta duruyor. Ancak Allah ve Resul'ünde ittifak tesis edilemediği için başımız badirelerden de kurtulmuyor. Ne ölüyoruz, ne de oluyoruz.

Eğer eskiden olduğu gibi büyük ve ulvî gayeler peşinde yürüyen, dünyaya nizam vermek isteyen bir millet olacaksak önce içimizde ittifak sağlamamız icabediyor. Bu ittifak din ve vatan bölücülerine taviz vermekle asla olmaz. Bunlar ya rücu edecekler, yahut bertaraf edilecekler.

İşte o zaman bu necip milletin, bu devletin karşısında hiçbir güç, hiçbir terör, hiçbir devlet duramaz. Hazret-i Allah destekler.

Aksi halde böyle bir iyi bir kötü devam eder gider.

İslâm dünyasının paramparça olduğu; küffarın büyüttüğü fitnelerin ülkemizi de büyük badirelere ve sıkıntılara soktuğu bir devirden geçiyoruz.

Ülkemizin ve İslâm dünyasının içinde bulunduğu bu durum dinde ve vatanda bölücülüğün ne kadar büyük bir zarara, ne kadar büyük bir zaafa yol açtığını gözler önüne sermiş bulunuyor.

Seneler öncesinden bugün yaşanan tehdit ve tehlikelere işaret ederek bizleri irşad eden Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "**İman**" ve "**Vatan**" hususundaki beyanlarını geçen ayki dergimizde etraflıca takdim etmeye çalıştık. Bu beyanlarının özü ve özeti mahiyetindeki, dergimizin logosunun bir parçası olarak senelerdir yayınladığımız "**İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez.**" sözünü başlığa taşıyarak dikkat nazarlarınıza arzettik. Yaşadığımız süreç bu Zât-ı âli'nin beyanlarındaki hak ve hakikati gün gibi ortaya çıkarmış bulunuyor. Dikkat ederseniz bütün bölücüler Türkiye'ye karşı küffarla işbirliği yapıyor.

Bu ayki dergimizde de Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin birlik ve beraberlik reçetesini arzetmeye çalışacağız.

Kendileri bu reçeteyi ortaya koyan eserlerinde önceliği din ve vatan bölücülerini tanıtmaya ve onların fitnelerini söndürmeye vermişler, bu hususta çok ciddi bir mücadele yapmışlardır. Eserler neşretmişler, hiç kimseden çekinmeden tek başlarına cihad etmişlerdi.

Dinimize ve vatanımıza kast eden bu bölücülerin hem imanlara hem de vatana zarar verdikleri; imanı ve vatani bölmeye çalıştıkları; imanları ve güzel vatanımızı kâfire peşkeş çekmek için yarıştıkları ayan beyan ortadadır.

Bunlar hem dinimizi hem vatanımızı parçalıyorlar, dış düşmandan daha büyük tahribatı yaptılar. Din-i mübini bölmekle, vatanımızı parçalamakla da en büyük düşmanlığı yapmış oldular. Bu yüzden dinimizi olduğu gibi vatanımızı dahi büyük tehlikeye düşürüyorlar.

Bölücülerin durumları bu!..

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri, birlik ve beraberliğin reçetesini öz olarak ortaya koymuşlar; "**Allah ve Resul'ünde birleşelim.**" buyurmuşlardır.

Birlik ancak böyle olur, birlik ancak burada olur. Yoksa fitne çıkartanların fitnelerini hoş görmekle ancak fitne büyümüş olur. Bugün görüldüğü gibi.

•

Bu ay içerisinde başlayacak olan "**Hicri Yeni Yılı**"nızı tebrik eder, Cenâb-ı Hakk'tan, Ümmet-i Muhammed'e hayırlara vesile olmasını niyaz ederiz.

Bâki essalamü aleyküm ve rahmetullah...

"Aralarında Çıkan Gruplar Birbirleriyle Ayrılığa Düştüler. Acıklı Bir Günün Azabı Karşısında Vay O Zulmedenlerin Haline!" (Zuhruf: 65)

**"Ümmetim Benden Sonra Yetmiş Üç Fırkaya Ayrılacak, Bir Fırka Müstesna Diğerleri Hep Ateştedir."
– "Onlar Kimlerdir Yâ Resulellah!"**

"Benim ve Ashâbımın Yolunda Olanlardır." (Hadis-i Şerif)

"Devlet İttifaktan Doğar, Devletsizlik İse Nifaktan!"
(Ömer Öngüt -Kuddise Sırruh-)

**Birlik İslâm'dadır.
Ayrılık Yapan Din ve Vatan Bölücülerine Allah-u Teâlâ
Büyük Bir Azap Hazırlamıştır.**

İsmail Yavuz - Ekim 2015
Başyazı - Hakikat Aylık İslâm Dergisi

"Dinini ve vatanını müdafaya çalış, düşmanına fırsat verme. Zira biz hep Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerin nûr ışığı altında bunların iç durumlarını görüyor ve göre göre Hazret-i Allah'ın beyanlarını söylüyoruz. Asla kendimden hiçbir şey söylemiyorum. Onun içindir ki cevap vermeye yeltenenler hep önlerine sürdüğüm Âyet-i kerime'lere ve Hadis-i şerif'lere bir bir cevap vermek zorundadırlar. Bu lâf işi değildir. Elhamdülillah müslümanım, Kelâmullah ile konuşuyorum. Dikkat ederseniz elli sene evvel bu türemeler, bu doğru yoldan sapmışlar yoktu. Sonra sağcı solculuk başladı. Akabinde dini dünyaya âlet eden koyun postuna bürünen kurtlar yani bu türemeler husule geldi. Ama halkı nasıl da yoluyorlar, nasıl da soyuyorlar? Vah size yardım edenlerin haline! Çünkü "Niçin bu münafıklara yardım ettin?" diye her kuruştan hesap sorulacak ve azabı da görülecek."
(Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

İslâm dünyasının paramparça olduğu; küffarın büyüttüğü fitnelerin ülkemizi de büyük badirelere ve sıkıntılara soktuğu bir devirden geçiyoruz.

Ülkemizin ve İslâm dünyasının içinde bulunduğu bu durum dinde ve vatanda bölücülüğün ne kadar büyük bir zarara, ne kadar büyük bir zaafa yol açtığını gözler önüne sermiş bulunuyor.

Seneler öncesinden bugün yaşanan tehdit ve tehlikelere işaret ederek bizleri irşad eden Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "İman" ve "Vatan" hususundaki beyanlarını geçen ayki dergimizde etraflıca takdim etmeye çalıştık. Bu beyanlarının özü ve özeti mahiyetindeki, dergimizin logosunun bir parçası olarak senelerdir yayınladığımız **"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez."** sözünü başlığa taşıyarak dikkat nazarlarınıza arzettik. Yaşadığımız süreç bu Zât-ı âli'nin beyanlarındaki hak ve hakikati gün gibi ortaya çıkarmış bulunuyor. Dikkat ederseniz bütün bölücüler Türkiye'ye karşı küffarla işbirliği yapıyor.

Bu ayki dergimizde de Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin birlik ve beraberlik reçetesini arzetmeye çalışacağız.

Kendileri bu reçeteyi ortaya koyan eserlerinde önceliği din ve vatan bölücülerini tanıtmaya ve onların fitnelerini söndürmeye vermişler, bu hususta çok ciddi bir mücadele yapmışlardır. Eserler neşretmişler, hiç kimseden çekinmeden tek başlarına cihad etmişlerdi.

Çünkü bu bölücülerin iç yüzü tanınmadan, dinimizi ve memleketimizi parçalamak isteyenlerle mücadele edilmeden gerçek manada bir birlik tesisi mümkün değildir.

Onun din ve vatan bölücülerini ile cihadı çok çetin ve sert idi.

Zira şu Âyet-i kerime'yi düstur edinmişlerdi:

"Muhammed Allah'ın Peygamber'idir. Onunla beraber bulunanlar da kâfirlere karşı çok çetin ve sert, birbirlerine karşı çok merhametlidirler." (Fetih: 29)

Onun içindir ki vatanımızın durumunun çok nazik olduğu, her an harbe girme ihtimali olduğu 1. Körfez Savaşı'nın olduğu 1991 yılında bu bölücülerin tezviratı sebebiyle şöyle buyurmuştu:

"İrancılar İran'a hayran, Saddam'cılar Irak'a hayran, dinsizler komünistliğe hayran... Hayran oldukları yerlere gidiversinler."

Bu dinimiz ve vatanımız için büyük bir ihanet ve nankörlüktür. Amma bunların şu güzel vatanımızda bölücülük ve bozgunculuk yapmaya hakları yoktur.

Bunun içindir ki bu yetmiş iki fırka dini ve vatani paramparça ettiklerinden, dış düşmandan çok daha tehlikelidirler. Çünkü dış düşmandan daha çok tahrip ve tahrif yapabilirler, bunun için cehennemlikler." (İlâhî Görüş Birliği'ne Davet, sh. 174)

Dinimize ve vatanımıza kast eden bu bölücülerin hem imanlara hem de vatana zarar verdikleri; imanı ve vatani bölmeye çalıştıkları; imanları ve güzel vatanımızı kâfire peşkes çekmek için yarıştıkları ayan beyan ortadadır.

Bunlar hem dinimizi hem vatanımızı parçalıyorlar, dış düşmandan daha büyük tahribatı yaptılar. Din-i mübin'i bölmekle, vatanımızı parçalamakla da en büyük düşmanlığı yapmış oldular. Bu yüzden dinimizi olduğu gibi vatanımızı dahi büyük tehlikeye düşürüyorlar.

Bölücülerin durumları bu!..

Şayet bu bölücüler olmasaydı memleketimiz bu halde olmazdı.

İslâm dininden ayrılıp bir isimle ortaya çıkan dalalet fırkaları iman hırsızlığı yaparak ümmet-i Muhammed'in imanlarını çalmışlar, mallarına, paralarına da göz dikerek, fakirin hakkını gasp etmişlerdir. Bir isimle bir din kurarak kendi dinini ilan eden bu bölücüler, bu necip milletin birliğini dirliğini bozarak vatanın selâmetine, uhuvvetine, bekasına gölge düşürmüşlerdir.

Dinde ve vatanda bu bölücülerin müslümanlara verdikleri zarar memleketimize getirdikleri keder ortadadır. Birlik ve dirliğimizi bozdular, müslümanların Allah'a ve Resul'üne olan bağlılıklarına, din ve vatan sevgisine büyük hanel getirdiler.

Bugün yaşanan sıkıntıların sebebi dinde ve vatanda bölücülük yapan bu dalâlet fırkalarıdır. Bunların faaliyetleri ancak kurdukları dini kuvvetlendirmek için, halkı soymak, yolmak, ceplerini de doldurmak içindir. Bunlar din-i İslâm'dan çikalı çok oldu.

Görünüşte İslâm'ın ön safında gibi görünür, ve fakat İslâm dinini ve vatanını paramparça ettiklerinden ötürü Allah-u Teâlâ bunları dininden çıkarıp atmıştır.

O halde birlik ve beraberliğimizi nasıl sağlayacağız? Nerede, neyin etrafında bir ve beraber olacağız?

Her beyanlarında olduğu gibi Ömer Öngüt -kudise sırruh- Hazretleri bu hususu da Hazret-i Allah'ın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın beyanları ile seneler öncesinden izah ve ilân etmiştir. Kendi ismine davet etmemiş, Allah ve Resul'üne davet etmiş ve **"Her isim bir dindir."** buyurmuşlardır.

"İlâhî Görüş Birliği'ne Davet" ismiyle eser neşretmişler, **"Allah ve Resul'ünde birleşelim."** beyanları ile birlik ve beraberliğin reçetesini öz olarak ortaya koymuşlardır.

Birlik ancak böyle olur, birlik ancak burada olur. Yoksa fitne çıkartanların fitnelerini hoş görmekle ancak fitne büyümüş olur. Bugün görüldüğü gibi.

Çünkü bu din bölücülerinin yüzünden, müslümanlar fırkalara ayrılmışlar paramparça olmuşlardır.

Din-i İslâm'a ve müslümanlara en büyük zararı bunlar vermişler, dış düşmanın yapamadığını bunlar yapmışlardır.

Bir kimse bölücülükten rücu ederse dünya-ahiret kardeşimizdir. Ancak dinde ve vatanda bölücülük yapanlarla değil birlik olmak, onlarla mücadele etmek ilâhî bir emirdir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle emir buyuruyor:

"Hepiniz topluca, sınıksız Allah'ın ipine sarılın, parçalanıp ayrılmayın." (Âl-i imran: 103)

Dikkat ederseniz Allah-u Teâlâ **"Parçalanıp ayrılmayın"** diye emir buyururken aynı zamanda **"Sınıksız Allah'ın ipine sarılın"** buyuruyor. Ahmetin, mehmetin ipine değil.

Birlik ve beraberlik ancak **"Allah'ın ipine sarılmakla"** mümkündür.

Nitekim diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah'a ve Resul'üne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin. Sonra korku ile zaafa düşersiniz ve kuvvetiniz elden gider." (Enfâl: 46)

Bu Âyet-i kerime'de de Allah-u Teâlâ **"Birbirinizle çekişmeyin."** diye emir buyururken **"Allah'a ve Resul'üne itaat"**i şart koşuyor. Böyle yapılmadığı takdirde olacakları şöyle haber veriyor: **"Korku ile zaafa düşersiniz ve kuvvetiniz elden gider."**

Binaenaleyh dinimizi ve vatanımızı muhafaza için, kuvvetli olmak için, zaafa ve korkuya düşmemek için ahmetin mehmetin görüşünde, filan kurum ve kuruluşun şemsiyesinde değil, **"Allah ve Resul'ü"**nde birleşmemiz, **"İlâhî Görüş"**te birlik kurmamız gerekiyor..

Bu birliğin içinde bölücülerin yeri ve yurdu olamaz.

Hazret-i Allah'ta, Resulullah'ta, Kitabullah'ta birleşelim. Yekvücut halinde hem dinimizi hem vatanımızı kuvvetlendirelim.

•

"Allah-u Teâlâ muhakkak birleşmeyi emir buyururken bizim Allah ve Resul'ünde birleşmemiz mi daha hayırlıdır, yoksa her bir bölücüye ayrı ayrı tabi olup paramparça olmamız mı? "Elbette birliktir" diyeceksiniz. O halde Allah ve Resul'de birleşelim.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Size açık açık deliller geldikten sonra yine kayarsanız, bilin ki Allah Aziz'dir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Bakara: 209)"

•

"Din adına yapılan her bölünme İslâm dininde bir ihanettir, bir zulümdür. Bu bölücüler rüçû etmedikleri takdirde, çok şiddetli bir azapla kendilerine yazık etmiş olurlar.

Âyet-i kerime'de:

"Aralarında çıkan gruplar birbirleriyle ayrılığa düştüler. Acıklı bir günün azabı karşısında vay o zulmedenlerin haline!" buyuruluyor. (Zuhruf: 65)

Allah-u Teâlâ'nın beyanı bu. Bölücülerin hareketleri ise Hazret-i Kur'an'a hep ters, biz onların yalancı olduklarını söylüyoruz.

Müminûn Sûresi 52-56. Âyet-i kerime'lerini dikkatlice inceleyin, bunların yalancı olduklarını göreceksiniz:

"Şüphesiz sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabb'inizim. O halde benden korkun.

Amma ne var ki, insanlar din hususunda kendi aralarında parçalara bölündüler, çeşitli kitaplara ayrıldılar. Her bölük, her parti kendi tuttuğu yoldan memnundur, yanında bulunan (din veya kitapla) sevinmektedir.

Şimdi sen onları bir süreye kadar kendi sapıklıkları ile başbaşa bırak!

Kendilerine verdiğimiz servet ve oğullar ile, onların iyiliklerine koştüğümüzü mu zannediyorlar? Hayır, onlar işin farkında değiller." (Müminun: 52-56)" (İlâhî Görüş Birliği'ne Davet, sh. 124-125)

**"Devlet İttifaktan Doğar, Devletsizlik İse Nifaktan."
(Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)**

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri seneler önce neşrettikleri "**İlâhî Görüş Birliği'ne Davet**" isimli eserinin kapağında bu cümleyi de beyan buyurmuşlardı:

"Devlet ittifaktan doğar,

Devletsizlik ise nifaktan."

Binaenaleyh geçen ay da arzettiğimiz gibi bu Zât'ın ve maneviyat ehlinin vatanımızın muhafazası için yaptıkları duâlar; ecdadımızın aziz hatırası ve Allah yolundaki mücadele ve mücahede ederken bu vatani Allah'a emanet etmelerinin bereketi hürmetine memleketimiz ayakta duruyor. Ancak Allah ve Resul'ünde ittifak tesis edilemediği için başımız badirelerden de kurtulmuyor. Ne ölüyoruz, ne de oluyoruz.

Eğer eskiden olduğu gibi büyük ve ulvî gayeler peşinde yürüyen, dünyaya nizam vermek isteyen bir millet olacaksak önce içimizde ittifak sağlamamız icab ediyor. Bu ittifak din ve vatan bölücülerine taviz vermekle asla olmaz. Bunlar ya rücu edecekler, yahut bertaraf edilecekler.

İşte o zaman bu necip milletin, bu devletin karşısında hiçbir güç, hiçbir terör, hiçbir devlet duramaz. Hazret-i Allah destekler.

Aksi halde böyle bir iyi bir kötü devam eder gider.

Vatan kalesi büyük tehlike altında. Hem içeriden hem dışarıdan bölmeye, yıkmaya çalışanlar var.

Gerek din, gerek vatan bölücüleri kaleyi içten yıkmaya çalışıyorlar. Kâfir de dıştan yıkmaya çalışıyor.

Hazret-i Allah ise hepsini yıkacağını ve suale çekeceğini beyan buyuruyor, "**Ben yıkacağım.**" diyor:

"Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, kitapta (Levh-i mahfuz'da) yazılıdır." (İsrâ: 58)

Bu kâfirleri; bu münâfıkları; hepsini yıkacak. Bu dünyada yıktığı gibi ahirette de suale çekecek. Hesabını soracak.

"O gün insanlar, yaptıklarının kendilerine gösterilmesi için gruplar halinde (ilâhi divana) çıkarlar.

Kim zerre kadar iyilik yapmışsa onun mükâfatını görür.

Kim de zerre kadar kötülük yapmışsa onun cezasını görür." (Zilzâl: 6-8)

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Müminler kardeşirler." (Hucurât: 10)

Ey müslüman kardeşler!

Tefrika bir millete iyilik getirmez.

Allah'ımız bir, kitabımız bir, Peygamberimiz bir, İslâm'da kardeş olalım.

Müminler kardeşirler. Biri diğerini candan sever ve sayar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde;

"Bir mü'min, diğer mü'min kardeşi için birbirine kenetlenen tuğlalar gibidir; birbirinden kuvvet alır." buyuruyorlar. (Münâvi)

Müslüman din kardeşi için her türlü iyiliğe koşar, aslâ onun için kötülük düşünmez, kötülüğüne çalışamaz.

İman sahipleri için şu Hadis-i şerif kâfidir.

"Bir kimse kendisi için arzu ettiği ecir ve sevabı din kardeşi için de arzu etmedikçe imanının kemâline ulaşamaz." (Buhari)

Yani bir mü'min kendisi için istediği iyiliği diğer mü'min kardeşi için istemezse kâmil imandan mahrumdur. Bu ne büyük bir şeydir.

Mü'min, din kardeşinin noksanlarını tamamlamaya, kusurlarını örtmeye, imanının kemâle ulaşmasına, amellerinin çoğalmasına rızâ-i İlâhi'yi kazanmasına yardımcı olmaya çalışmalıdır.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde;

"Ruhum kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de hakkıyla iman etmiş olamazsınız." buyuruyorlar. (Müslim)

Ve fakat Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lere iman ve ibretle dikkat edin.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir gün yere bir çizgi çizerek:

"Bu Allah yoludur." buyurdular.

Yine bu çizginin sağına ve soluna başka çizgiler çizdikten sonra:

"Bunlar da yollardır, bu yolların her birisinde insanları o yola çağıran birer şeytan bulunur." buyurdular ve:

"İşte bu benim dosdoğru yolumdur, siz ona uyunuz. Başkaca yollara gidip de onlar sizi Allah'ın yolundan ayırmasın." (En'am: 153)

Âyet-i kerime'sini okudular. (Dârimî-Sünen)

İbn-i Abbas -radiyallahu anh- buyurur ki:

"Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime ile müminlerin tek bir cemaat olmasını emrediyor, ayrılıkları, gruplaşmaları yasaklıyor ve geçmiş milletlerin bir çoğunun bölünüp parçalanma yüzünden yıkılıp yok olduklarını haber veriyor."

Devlet ittifaktan doğar, devletsizlik ise nifaktan.

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime'sinde kendi yolunu tek olarak zikretmiştir. Zira hak birdir. Şeytanın davet ettiği yolların ise çok olduğunu beyan buyurmuştur.

İslâm Dini, Birliği Emreder:

Kur'an-ı kerim'de müslümanların birlik ve tesanüd içinde olmalarını, parçalanıp ayrılığa düşmemelerini emreden; ayrılığın ve ayrılık yapanların İslâm'a ve müslümanlara büyük zararlar verdiğini beyan eden birçok Âyet-i kerime'ler mevcuttur:

"Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkmak lâzımsa öylece korkun. Sakın siz müslüman olmaktan başka bir sıfatla can vermeyin.

Hepiniz topluca sınıksız Allah'ın ipine sarılın, parçalanıp ayrılmayın. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın.

Hani siz birbirinize düşman idiniz. Allah gönüllerinizi birleştirmiş ve O'nun nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz.

Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken, oradan da sizi O kurtarmıştı.

İşte Allah, doğru yolu bulasınız diye size âyetlerini böyle açıklıyor." (Âl-i imrân: 102-103)

Bu Âyet-i kerime'ler Ashâb-ı kiram'ın câhiliye devrindeki durumları ile, iman şerefiyle müşerref olduktan sonra kazanmış oldukları saâdeti beyan buyurmaktadır. Bu büyük

nimet kıyamete kadar, kendisini Allah'ın dinine teslim eden her müslüman için de aynıdır. Gerçekten de bu nimet, hatırlanması ve şükredilmesi gereken büyük bir nimettir.

İmanla, basiretle tetkik edildiği zaman görülecektir ki bu husus çok mühimdir ve her müslümanın imanını koruması için bu durumu daima göz önünde bulundurması gerekmektedir.

İslâm dini kardeşlik dinidir. Birlik, beraberlik, kardeşlik, huzur ve medeniyetin temelidir. Bugün yaşanan ayrılıklar, terör ve fitneler İslâm dininden uzaklaşmamızdan, dinde ve vatanda bölücülük yapılmasından kaynaklanmaktadır.

"Ey iman edenler! Hep birden tam bir teslimiyetle İslâm'ın sulh ve selâmetine girin. Şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır."
(Bakara: 208)

İslâm dini gönüllere huzur, kalplere şifadır. Gönüllerdeki fitne ve fesadı yok eder, insanları kardeş yapar. Zira Allah-u Teâlâ fitne ve fesadı sevmez. Bunun en büyük delili Resulullah Aleyhisselâm'ın gönderildiği asır ve toplumda çok kısa zamanda yaşanan muazzam inkişaftır.

Bu inkılap Resulullah Aleyhisselâm'ın çok aşikâr bir mucizesi, İslâm'ın mükemmelliğinin büyük bir delilidir.

"Onların gönüllerini birleştiren Allah'tır. Eğer sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin. Fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O Aziz'dir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Enfâl: 63)

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyruluyor:

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi dost edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zâlimlerdir." (Tevbe: 23)

İşte bugünkü bu bölücülerin durumları da aynen böyledir. Kim ki onlarla herhangi bir dostluk kurarsa o onlardandır.

Allah-u Teâlâ İslâm dininde kimlerin kardeş olduklarını beyan buyuruyor ve iman edenlere duyuruyor:

"Eğer tevbe ederler, namazı kılarlar ve zekâtı verirlerse artık onlar dinde sizin kardeşlerinizdir. Bilen bir kavme biz âyetlerimizi böyle uzun uzadıya açıklıyoruz." (Tevbe: 11)

Kupkuru bir zanla "Bunlar da dinde kardeşimizdir." diyen, Allah-u Teâlâ imanla küfrü kesinlikle ayırdettiği halde bu emirleri kaldırmaya kalkan, iman ile küfrü karıştırmaya gayret eden kimse, Allah-u Teâlâ'nın hükmünü hükümsüz hale getirmeye çalıştığı için küfre kaymıştır.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde, müminlerin kimleri sevip kimlerle dost olacaklarını beyan buyurmaktadır:

"Sizin yegâne dostunuz Allah'tır, O'nun Peygamber'idir ve Allah'ın emirlerine boyun eğerek namaz kılan, zekât veren müminlerdir." (Mâide: 55)

Şu Âyet-i kerime'de ise iman dostluğunun mahiyeti ve hakikati beşeriyete ilân edilmektedir:

"Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileri (dostları ve yardımcılarınıdır.) Onlar iyiliği emreder, kötülükten menederler. Namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler. Allah'a ve Peygamber'ine itaat ederler.

İşte Allah onlara rahmet edecektir. Şüphesiz ki Allah Aziz'dir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe: 71)

İslâm kardeşliği ebedidir, ahirette de devam eder.

Âyet-i kerime'de:

"Dostlar o gün birbirine düşmandır, takvâ sahipleri müstesnâ." buyuruluyor. (Zuhruf: 67)

Cenâb-ı Hakk diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"İyilik ve takvâ üzerine yardımlaşınız, kötülük ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayınız." (Mâide: 2)

Bu emr-i ilâhî karşısında bütün müslümanların birleşmesi ve Hazret-i Allah'ın ipine sınıksız sarılması gerekir.

Kim ki bunu yapmazsa Allah-u Teâlâ'nın apaçık emr-i şerif'ine itaat etmemiş olur. Din-i İslâm'ı parçaladığı için şeytan fırkasından olmuş ve kendisini cehenneme hazırlamıştır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Bir zulüm ve saldırıya uğradıkları zaman birbirine yardım ederler." (Şûrâ: 39)

Bunu ancak müslümanlar yapar, hiçbir bölücü bunu yapmaz. Neden? Çünkü o kendi dininin kuvvetlenmesini düşünür, İslâm'ı düşünmez.

Nitekim durumlar meydanda.

Paramparça etmişler ve küffara zemin hazırlamışlar.

Cenâb-ı Hakk diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruyor:

"Dine bağlı kalın ve dinde ayrılığa düşmeyin." (Şûra: 13)

Bu, Allah-u Teâlâ'nın apaçık emridir. İşte bölücüler Allah-u Teâlâ'nın bu kadar açık emirlerini hiçe saydıkları için dinden atılmış oluyorlar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in mahrem-i esrârı olan Huzeyfe -radiyallahu anh- Hazretleri buyururlar ki:

"Münafıklık Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- devrinde vardı. Şimdi ise imandan sonra küfür vardır." (Buhârî. Fiten 21)

Huzeyfe -radiyallahu anh- Hazretleri'nin bu sözü ile ne demek istediğine dair bazı âlimler şöyle söylemişlerdir:

"Cemaate tefrika sokmak Allah-u Teâlâ'nın **"Velâ teferrekû = Tefrikaya düşmeyin."** emrine aykırıdır. Bütün bunlar artık gizli-kapaklı değildir. Öyleyse bu, imandan sonra küfür gibidir."

Bölücülerin bütün gayeleri ilâhi hükmü silmek, dinlerini ayakta tutmaktır. Biz de onlara deriz ki "Küfürde kalmayı hoş görmüyorsanız bölücülüğü terk edin. Hazret-i Allah ve Resul'üne teslim olup, emir ve nehiyelerinde birleşelim. Yetmiş üç fırkadan çıkın, o bir fırkada toplanalım."

"Ümmetim benden sonra yetmiş üç fırkaya ayrılacak, bir fırka müstesna diğerleri hep ateştedir."

– **"Onlar kimlerdir yâ Resulellah!"**

"Benim ve ashâbımın yolunda olanlardır." (Ebu Dâvud)

Hadis-i şerif'ine ittiba edin ki, böylece müşrik olarak yaşamamış ve cehennemlik olmamış olursunuz.

Dikkat edilirse Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz **"Benim ümmetim"** buyuruyor, ben-i israil buyurmuyor.

Bu Âyet-i kerime'leri hatırlattığımızdan dolayı bize teşekkür etmeniz gerekmez mi?

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kendisine Rabb'inin Âyetleri hatırlatılarak öğüt verildikten sonra, onlardan yüz çeviren kimseden daha zâlim kim olabilir?"

"Muhakkak ki biz suçlulardan öç alacağız!" (Secde: 22)

Bu sözü Allah-u Teâlâ beyan buyuruyor. Çünkü müslümanların birleşmelerini emreden, tefrikayı, bölücülüğü şiddetle yasaklayan bunca Âyet-i kerime'ler yüzlerine karşı okunuyor da yüz çeviriyorlar.

Bir Âyet-i kerime'sinde ise şöyle buyuruyor:

"Bunlara ne oluyor ki hiçbir sözü anlamaya yanaşmıyorlar." (Nisâ: 78)

Halbuki Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak savaşanları sever." (Saff: 4)

Buradan anlaşılıyor ki Allah-u Teâlâ gerek iç düşman olan bölücülerle, gerek harp meydanında dış düşmanlarla, kâfirlerle cihad etmek için rızâsında birleşenleri, İ'lây-ı kelimetullah için çalışanları sever, onlardan hoşnud olur.

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadakat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını feda etti, kimi de bu şerefi beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

Allah-u Teâlâ'nın bu has kulları her zaman için mevcuttur. Kimisi canını bu uğurda fedâ ederek ebedî saâdete nâil olmuş; kimisi de ebedî saâdetin şerefine nâil olmak için canını ve malını hiçe saymış, Rızâ-i Bâri yolunda gayret sarfetmektedir.

Zira Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Hiç şüphesiz Allah yolunda savaşıp düşmanları öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını Allah, cennet kendilerinin olmak karşılığında satın almıştır.

Onlara vaad olunan cennet haktır ki, Tevrat'ta da İncil'de de ve Kur'an'da da sabittir. Allah'tan ziyade ahbine vefa gösteren kimdir? O halde yaptığınız bu hayırlı alışverişten dolayı sevinin. İşte bu çok büyük bir saâdetir." (Tevbe: 111)

Hazret-i Allah Hâlik iken mahlûkunu alış-verişe dâvet ediyor. Hâlik ile alış-veriş yapabilmek şerefine nâil olmak ne büyük saâdetir.

ALLAH-U TEÂLÂ'NIN AYRILIK YAPANLAR, BÖLÜCÜLÜK EDENLER HAKKINDAKİ HÜKÜMLERİ ve CEZALARI

Bu mevzu Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "İlâhi Görüş Birliği'ne Dâvet" isimli kitabından derlenmiştir.

EN'AM SÛRESİ. ÂYET: 159

"Fırka fırka olup dinlerini parça parça edenlerle senin hiçbir ilgin yoktur. Onların işi Allah'a kalmıştır. Sonra O, yaptıklarını kendilerine haber verecektir."

Bu Âyet-i kerime bütün bölücülerin İslâm dâiresinden atıldıklarına dair hudut çizmektedir.

Allah-u Teâlâ onları kulluğundan taretmiş, dininden atmış, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine de taretmesi için emir buyurmuştur. **"Benim onlarla ilgim yok, senin de olmasın."**

Bu emr-i ilâhî kıyamete kadar şâmilidir. Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in vekilleri kıyamete kadar devam edecek.

Bir Hadis-i şerif'lerinde:

"Allah-u Teâlâ bu ümmete her yüzyıl başında dinini yenileyecek bir müceddid gönderir." buyuruyorlar. (Ebu Dâvud)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de onları:

"Ayrılık yapan bizden değildir." (Münavî)

Hadis-i şerif'i ile ümmetliğe kabul etmiyor.

Bu şuna benzer; bir baba çocuğunu evlâtlıktan reddetmiş, nüfusundan da sildirmiş. Artık o evlât her ne kadar "Ben filan kişinin oğluyum." dese bile mirastan mahrum edilmiştir.

Bunlar da imandan ve İslâm'dan mahrum edilmişlerdir.

Allah-u Teâlâ rahmet kapılarını onların üzerine kapamış, bölücüler hakkında hükmünü vermiş, âkibetlerini açık olarak beyan etmiştir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- Hazretleri bu Âyet-i kerime'nin ümmet-i Muhammed hakkında nazil olduğunu söylemiştir.

Müfessir Elmalılı Hamdi Yazır Efendi'nin bu Âyet-i kerime hakkındaki beyanları şöyledir:

"Dinin bazı ahkâmını tanıyıp bazısını tanımayarak parçalayan; veya dinlerini tevhid-i Hakk'ta toplamayıp muhtelif emeller, mâbudlar, metbûlar (liderler) ve türlü türlü yollarla çatallandıran, hak dinden ayrılmaya kalkışanlar, içtihadlarını tevhid için değil tefrik için sarfedenler, her biri ayrı bir lidere ve nefislerinin arzularına taraftarlık ederek fırka fırka olup yahudi ve hıristiyanlar gibi tefrikaya düştüler.

Ne teessüf ki müslümanlar da bu hallere düşmüşlerdir.

Nitekim Aleyhisselâtu Vesselâm Efendimiz buyurmuştur ki:

"Yahudiler yetmiş bir fırkaya ayrıldı, birinden başka hepsi cehennemdedir. Hıristiyanlar yetmiş iki fırkaya ayrıldı, birinden başka hepsi cehennemdedir. Ümmetim de yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır, birinden başka hepsi cehennemdedir. O bir fırka-i nâciye ise benim ve ümmetimin üzerinde gittiğimiz yolda gidenlerdir."

Bundan şu anlaşılır ki yahudilerden bir, hıristiyanlardan bir, müslümanlardan bir olmak üzere üç fırka-i nâciye yoktur. Her zaman için bir fırka-i nâciye vardır ki, o da Peygamber Aleyhisselâm'ın ve ashabının yürüdükleri tarik-ı hak ve sırat-ı müstakim olan tevhid (birlik) yolunda yürüyenlerdir.

Diğerlerine gelince, sen onlardan hiçbir şeyle âlâkalı değilsin. Dinlerini tefrik edenlerden ve fırka fırka olanların firkalarından, hallerinden ve felâketlerinden ne mesulsün, ne haklarında Allah'tan bir şey sorup istemeye salâhiyetin vardır, ne onların sana tutunmaya ve gittikleri yolu sana isnad etmeye hakları vardır, ne de senin onlara şefaathetmeye salâhiyetin vardır.

Onlara yapılacak iş, tatbik olunacak emir yalnız Allah'a aittir. Ne yapacağını ancak O bilir. Sonra zamanı gelince onlara ne yaptıklarını haber verecektir."
(Hak Dini Kur'an Dili. Cilt: 3 sh. 2110-2111)

Bu bölücüler İslâm için değil, isim için çalıştıklarından, Allah-u Teâlâ onları reddetmiştir. Biz İslâm için çalışırız, onlar isim için çalışırlar.

İyi bilin ki bizim onlarla hiçbir ilgimiz yoktur. Onlarla muhatap değiliz, onları Hazret-i Allah ile muhatap bırakıyoruz. Ya inanacak iman edecek, saâdet-i ebediyeye kavuşacak ve sonra da bize teşekkür edecek. Veyahut inanmayıp küfür batağına batacak. Bu vebal kendisine aittir.

Allah-u Teâlâ'nın emir ve hükümlerini yerleştirmek istiyorum ve Allah-u Teâlâ'nın Âyet-i kerime'lerine iman etmeye davet ediyorum. Eden eder, kalan kalır. Sadece tebliğ memurum.

MÜMİNUN SÛRESİ. ÂYET: 52-53-54-55-56

"Şüphesiz sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabb'inizim. O halde benden korkun.

Amma ne var ki insanlar din hususunda kendi aralarında parçalara bölündüler, çeşitli kitaplara ayrıldılar. Her bölük, her parti kendi tuttuğu yoldan memnundur, yanında bulunan (din veya kitapla) sevinmektedir.

Şimdi sen onları bir süreye kadar kendi sapıklıklarıyla başbaşa bırak!

Kendilerine verdiğimiz servet ve oğullar ile onların iyiliklerine koştüğümüzü mu zannediyorlar? Hayır, onlar işin farkında değiller."

Bu Âyet-i kerime'leri daha önceleri sık sık arzetmiştik. Fakat dimağınıza iyice yerleştirmek için, Allah-u Teâlâ'nın çizdiği hudutları çiğneyerek dinden çıkan bu bölücülerin durumlarını şimdi size izah edeceğiz.

52. Âyet-i kerime:

"Şüphesiz sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabb'inizim. O halde benden korkun."

Bu Allah kelâmıdır, Ahmet'in Mehmet'in beyanı değil.

Cenâb-ı Hakk inananları tek ümmet kabul ediyor ve bu teklikten ayrılanlar huduttan ayrılmış oluyor. Onlar bu emr-i İlâhi'yi dinlemediler ve korkmadılar. Yetmiş üç firkadan yetmiş ikisi huduttan böyle çıktı. Allah-u Teâlâ'nın emrine uymadıklarından ve ters düştüklerinden, dinden çıktılar.

53. Âyet-i kerime:

"Amma ne var ki insanlar din hususunda kendi aralarında parçalara bölündüler, çeşitli kitaplara ayrıldılar. Her bölük, her parti kendi tuttuğu yoldan memnundur, yanında bulunan (din veya kitapla) sevinmektedir."

Dinden murad isimleri, kitaptan murad ise zan ve tüzükleridir.

İslâm'dan çıktıktan sonra her bir bölücü birer isim yaptı. Bu isimler birer dindir. Oysa İslâm'da bir tek ümmet, bir tek din vardır.

"Allah katında din İslâm'dır." (Âl-i imran: 19)

Allah-u Teâlâ'nın yanında makbul olan din yalnız budur.

Kitaba gelince; İslâm dininin kitabı birdir, o kitap Hazret-i Kur'an'dır. Onların kitapları ise kendi zanlarına göre uydurdukları hüküm ve tüzükleridir. Allah-u Teâlâ burada açık olarak işaret ediyor. Murad-ı ilâhî budur, bunu böyle bilmemiz lâzımdır.

Onların dini ayırıcıdır, kitapları ayırıcıdır. Her bölük kendi dinine göre, kendi kitabına göre hareket ediyor. Böylece dinden çıkıyorlar ve bundan pek memnundurlar, aralarında bununla seviniyorlar. Hepsine sor, hepsi de kendi tuttıkları yoldan memnundur. Bu yoldan onları alıkoymak da mümkün değil.

54. Âyet-i kerime:

"Şimdi sen onları bir süreye kadar kendi sapıklıklarıyla başbaşa bırak."

Allah-u Teâlâ burada bölücülerin ne kadar sapık olduğunu ve dalâlet batağında yüzdüğünü bir bir beyan buyuruyor ve iman edenlere duyuruyor.

55-56. Âyet-i kerime:

"Kendilerine verdiğimiz servet ve oğullar ile onların iyiliklerine koştüğümüzü mu zannediyorlar? Hayır, onlar işin farkında değiller!"

Buradaki murad-ı ilâhî, Allah-u Teâlâ bunlara karşı o kadar gazaba gelmiş ki, bunlara bolluk verme ile dalâlet batağında daha rahat yüzmelerini, daha büyük azapla yakalamak için bol günah işlemelerini sağlamaktadır. Çünkü dünya Allah-u Teâlâ'nın yanında sevimsizdir. Amma bu sapıkların, bu gafillerin farkında da olmadıklarını buyuruyor, iman edenlere duyuruyor.

Diğer Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Âyetlerimizi çekişmeye dalanları gördüğünde onlardan yüz çevir." (En'am: 68)

"Bırak onları, yesinler, zevk alsınlar, arzu onları oyalayadursun. Yakında bilecekler!" (Hicr: 3)

Nitekim dinini dünyaya satan, kendilerine mahsus din kuran, işleri güçleri halkı soymak ve yolmak olan bu bölücüler zevk ve sefâ ile yaşarlar ve bu hayatın hiçbir zaman ellerinden gitmesini istemezler. Allah-u Teâlâ'nın dini yıkılsın, kendi dinleri ayakta kalsın isterler. Çünkü Allah-u Teâlâ'nın kelâmı, onların dalâlette olduklarını göstermektedir. Bunun içindir ki Allah-u Teâlâ'ya şirk koşmuşlardır ve bunlar apaçık birer müşriktir.

Ve bunlara meyil dahi eden bunlardandır.

"Onların malları da çocukları da seni imrendirmesin. Çünkü Allah bunlarla dünya hayatında onların azaplarını artırmayı ve canlarının kâfirler olarak güçle çıkmasını istiyor." (Tevbe: 55)

Bu Âyet-i kerime'de de görüldüğü gibi, Allah-u Teâlâ gerçekten bunlara o kadar gazaba gelmiş ki; onları büyük bir azapla yakalamak için, nefislerinin arzularını yerine getirmekte ve bol günah işlemelerine imkân vermektedir. Deccal'e vereceği gibi.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

"Allah'ın emrine aykırı davrananlar, başlarına bir belânın gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar." (Nûr: 63)

Bu Âyet-i kerime'lerle, bu gerçeklerle, kendi tuttıkları yolun vicdanlarında bir muhasebesini yapıp kararlarını versinler. Ya Âyet-i kerime'lere inanacaklar, bölücülükten vazgeçecekler; ya da inkâr edecekler, yoldan çıktıklarını kabul edecekler. Açık olarak küfrü kabul etmiş olacaklar.

Vay bölücülerin haline!

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Doğrusu kitaplılar kendi dinlerinde yetmiş iki fırkaya ayrıldılar. Bu ümmet ise yetmiş üç fırkaya bölünecektir. Biri hariç diğerleri cehennemliktir." buyururlar. (Ahmed bin Hanbel)

Fakat bu bölücüler yahudileri de hıristiyanları da geçtiler, yetmiş üç fırkaya ayrıldılar.

Bölücüler Müminun Sûre-i şerif'inin 52-56. Âyet-i kerime'lerini çürütüp hükümsüz hale getirmek ve kendi dinlerini ayakta tutmak için, çeşitli yollara başvuruyorlar.

Ezcümle bu Âyet-i kerime'lerin güya yahudiler hakkında nâzil olduğunu iddia etmeleri bunun bir ifadesidir.

Halbuki gerek Âyet-i kerime'lere gerekse Hadis-i şerif'lere bakıldığında, müfessirin-i izâm hazeratının beyanlarına dikkat edildiğinde, Ümmet-i Muhammed'e âit olduğu görülür.

Diğer taraftan "Sebebin hususiyeti hükmün umumiyetine mâni değildir." kaidesi unutulmamalıdır. Çünkü Kur'an-ı kerim'de mevcut olan her hüküm, kim hakkında nâzil olursa olsun, Ümmet-i Muhammed'e de şâmilidir.

Kelâmullah sanki asırların ve devirlerin kitabı değilmiş gibi "Sebeb-i nüzul!.. Sebeb-i nüzul!.." diye diye bu ilâhî fermanı on dört asır öncesi hadiselerle hasretmek, Kur'an-ı kerim'i ifsad etmek için ancak bölücülerin başvurdukları bir âdettir.

"Halbuki Kurân-ı Azîmüşan kendisini bütün insanlığa duyurmak ve anlatmak için nazil olmuş ve duyurmuştur. Ancak, onun mânâları ihata olunup bitirilemez. Bir mânâsı inkişaf ederken arkasından bir mânâ daha, arkasından bir mânâ daha yüz gösterir. Nurunun aydınlığı içinde gizlilik zuhur eder.

Mümine hitap ederken kâfire bir inzar fırlatır. Kâfiri inzar ederken mümine bir tebşir nüktesi uzatır. Avama hitap ederken havassı düşündürür. Âlime söylerken câhile dinletir, câhile söylerken âlime dokundurur. Geçmişten bahsederken geleceği gösterir. Bugünü tasvir ederken yarını anlatır. En sade müşahedelerden en yüksek hakikatlere götürür. Müminlere gaybı anlatırken, kâfirleri halden bizar eder. Ve bütün bunları hâle, makama, mekâna, zamana, mevzua göre en uygun en lâtif kelimelerle ifade eder." (Hak Dini Kur'an Dili)

Müminun Sûre-i şerif'inin 52-56. Âyet-i kerime'lerinin iniş sebebi hakkında muhtelif tefsirlerin beyanları:

Kâdî Beydâvî Tefsiri:

"Dinlerini parçalayıp muhtelif dinler hâline koydular. Her hizip her cemaat, kendine din edindiği inanç tarzını beğenip rahatlığını duyar ve 'Hak üzere biziz' diye itikat eder. Onları ölünceye kadar battıkları bu cehaletlerinde terket. Onlara verip imkanlar sağladığımız mal ve evlâdı, zannediyorlar mı ki kendileri hayırlar sağlasınlar diyedir. Hayır! Onlar bunun istidraç olduğunu anlayacak şuur ve fetanette değildirler."

İbn-i Kesir Tefsiri:

"Onlar içinde buldukları sapıklığı hidayet bilerek sevinirler. Dalâlet batağında helâk olacakları zamana kadar onları bırak, üzülmeye."

"Bu mağrurlar sanıyorlar mı ki onlar servet ve oğulları bizim nezdimizde şerefli ve izzetli oldukları için vermekteyiz? Asla! Zanları yanlış, bekleyişleri boştur. Böyle yapışımız, ancak onlara mühlet verme ve küfürlerini derece derece artırmadır. Malları ve evlâtları hiçbir fayda vermeyecektir."

Ruh-ul Beyan Tefsiri:

"Bütün resullerin ve ümmetlerin dini İslâm dini iken, dinlerini muhtelif parçalara ayırdılar. Bu bölünenlerden her cemaat, seçtikleri dini beğenir, hak din budur diye inanır." (İsmail Hakkı Bursevi)

•

Müminun Sûre-i şerif'inin ilgili Âyet-i kerime'lerini yahudiler hakkında nâzil olduğunu söylemeleri, Allah-u Teâlâ'nın Âyet-i kerime'lerinin hükmünü çürütmektir. Çünkü bu Âyet-i kerime'ler kendi kurdukları dinlerinin içyüzlerini gösteriyor. Kendi dinlerini kuvvetlendirmeye, Allah-u Teâlâ'nın dinini yıkmaya ve kelâmını çürütmeye çalışıyorlar.

Biz de bu hükümleri üzerlerinden kaldırmak isteyen bu bölücülerin önüne, aynı hükmü taşıyan; Hicr: 90-94, Enbiyâ: 92-94 ve Rum: 30-31. Âyet-i kerime'leri sırayla koyuyoruz. Bu müşrikler bu hükümlere ne ad takacaklar?

Bu Âyet-i kerime'lere iman mı edecekler, yoksa küfürde mi kalacaklar diye denemek için bu Âyet-i kerime'leri önlerine sürüyorum.

HİCR SÛRESİ. ÂYET: 90-91-92-93-94

"Biz o bölücülere (azap) indirmişizdir. Onlar Kur'an'ı parça parça edenlerdir. Rabb'in hakkı için onlara mutlaka yaptıklarından soracağız. Resul'üm! Sen emrolunduğun şeyi açıkça söyle ve müşriklerden yüz çevir."

Burada Resulullah Aleyhisselâm'a **"Söyle!"** emri var. Kur'an-ı kerim her asra hitap ettiğine göre, bu hüküm kıyamete kadar şamildir.

Hakikat ile dalâleti ayırmak için, hakikati söylerken hiç kimseden çekinmemek lâzım.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar." (Mâide: 54)

Âyet-i kerime'lerden açık olarak anlaşılıyor ki bunlar müşriktirler. Çünkü dış düşmanın cephesi var. Amma bunlar müslüman gibi göründükleri için tahribatları dış düşmandan daha büyüktür.

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Onların çoğu Allah'a iman etmişler, fakat müşrik olarak yaşarlar." (Yusuf: 106)

Görünüşte iman etmiş, fakat müşrik olarak yaşıyorlar.

Bu da bölücü olduklarından ötürüdür. Kendi dinlerini, kendi yollarını göstermemek için bu Âyet-i kerime'yi inkâr ediyorlar ve kendilerinin müşrik olmayıp müslüman olarak göstermeye çalışıyorlar.

Ebu Said-i Hudrî -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'te Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Sizin aranızda öyle zümreler türeyecektir ki; siz onların namazlarının yanında kendi namazlarınızı, oruçlarının yanında kendi oruçlarınızı, iyi işleri yanında kendi iyi işlerinizi küçük göreceksiniz. (Yani onların yaptığı işler dıştan sizinkinden üstün gibi görünecektir.)"

Onlar Kur'an da okuyacaklar. Fakat Kur'an'ın feyzi onların boğazlarından öteye geçmeyecektir. (Yalnız dilde kalacaktır.) Nitekim onlar, okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkacaklar. Okun sahibi (avı delip geçen) okun demirine bakar (kana benzer) bir şey göremez. Sonra ağaç kısmına bakar, bir şey göremez, yelesine bakar, orada da bir kan izi göremez. Daha sonra (acaba ava dokunmadı mı?) şüphesiyle, kirişe gelen ve fok denilen çatal yerine bakar, orada da bir iz göremez." (Buharî, Tecrid-i sarih: 1783)

Hadis-i şerif'ten anlaşılıyor ki, bu kadar ibadet ve taatlarına, Kur'an-ı kerim de okumalarına rağmen ok yaydan çıktığı gibi dinden çıkmışlardır. Neden dinden çıktıklarına dair hiçbir iz de yok gibi görünüyor? Fakat Âyet-i kerime'ler incelendiği zaman göreceksiniz ki, sırf bölücü olmalarından dolayı Allah-u Teâlâ onları dinden çıkarıp atmıştır. Artık zanlarının hükmü yoktur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz gelecekle ilgili hadiseler hakkında bilgi verirken bir noktada şöyle buyuruyorlar:

"Bir kimse hakkında ne kadar kahraman zâttır, ne kadar zarif kişidir, o ne kadar akıllı kimsedir diye övülür. Halbuki onun kalbinde hardal tanesi kadar iman yoktur." (Müslim, Fiten)

Bu Hadis-i şerif'i burada arzettiğimiz gayemiz, siz bunları dıştan dinde kahraman gibi görürsünüz. Oysa ki bunlar sahte kahramandır. Allah-u Teâlâ bunlara hidayet vermemiştir. İmansız olarak yaşarlar, bütün iş ve icraatları gösteriştan ibarettir.

ENBİYÂ SÛRESİ. ÂYET: 92-93-94

"Şüphesiz sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabb'inizim. O halde bana kulluk edin.

Amma ne var ki insanlar din hususunda kendi aralarında parçalara bölündüler. Halbuki hepsi bize dönecekler.

İnanmış olarak sâlih amel işleyenlerin ameli inkâr edilmeyecektir. Biz onu yazmaktayız."

Âyet-i kerime'lerin izahı:

"Şüphesiz sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabb'inizim. O halde bana kulluk edin." (Enbiyâ: 92)

Allah-u Teâlâ müslümanları bir tek ümmet kıldığını beyan ediyor ve emrine itaat edilmesini, samimi bir kulluk yapılmasını emir buyuruyor ve bekliyor.

Ve fakat O'nun bu hükmünü ve emrini tanımayanlara, yoldan sapanlara, şeytana tapanlara gelince; onlar artık şeytanın arkadaşıdır, Hazret-i Allah ile hiçbir ilgileri kalmamıştır. Cehennemde de hiç şüphe yok ki şeytanla beraber olacaklardır.

"Amma ne var ki insanlar din hususunda kendi aralarında parçalara bölündüler. Halbuki hepsi bize dönecekler." (Enbiyâ: 93)

Allah-u Teâlâ'nın emirlerini dinlemediler, hükmüne karşı geldiler, firkalara ayrılıp paramparça oldular. Bu bölücüler bu itaatsizliklerinin cezasını kendileri düşünsünler.

Çünkü:

"Biz Allah içiniz ve yine O'na döneceğiz." (Bakara: 156)

Kaçacak bir yer var mı?

"İnanmış olarak sâlih amel işleyenlerin ameli inkâr edilmeyecektir. Biz onu yazmaktayız." (Enbiyâ: 94)

Allah-u Teâlâ kendisine yönelmiş, ibadet ve taatına devam etmiş olan ihlaslı kullarının her sevabını yazmakla, derecelerini artırmaktadır. Onlara katından büyük mükâfatlar vermeye vaad-i Sübhâni'si vardır.

Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Onlar Allah'ın ahdini yerine getirirler, verdikleri sözü bozmazlar. Onlar Allah'ın birleştirilmesini emrettiği şeyi birleştirirler. Rabblerinden korkarlar ve en kötü hesaptan ürkerler." (Ra'd: 20-21)

Küfrü imana, dünyâyı âhirete, dalâleti hidâyete tercih eden bedbahtlar hakkında ise şöyle buyurulmaktadır:

"Allah'a verdikleri sözü kuvvetle pekiştirdikten sonra bozanlar ve Allah'ın birleştirilmesini emrettiği şeyi ayıranlar ve yeryüzünde fesat çıkaranlar... İşte lânet onlar içindir ve kötü yurt cehennem de onlarındır." (Ra'd: 25)

RÛM SÛRESİ. ÂYET: 31-32

"Hepiniz O'na yönelin ve O'ndan korkun, namaz kılın, müşriklerden olmayın.

Onlar ki dinlerinde ayrılığa düşüp fırka fırka oldular. Her bölük her parti kendi tuttuğu yoldan memnundur, yanında bulunan (din veya kitapla) sevinmektedir."

Allah-u Teâlâ kullarının kendisine yönelmelerini, yalnız kendisinden korkmalarını ve kulluk yapmalarını, nefislerini ilâh edinmemelerini emir buyuruyor. Zira bu bir şirktir, yapan müşriktir. Kim ki bu emr-i ilâhi'yi dinlemezse, onun Hazret-i Allah ile ve İslâm dini ile ne ilgisi kalır?

Bu Âyet-i kerime'de de Allah-u Teâlâ, dinlerinde ayrılığa düşüp fırka fırka olan bölücülerin müşrik olduğunu ve tuttıkları yoldan memnun olduklarını beyan buyuruyor.

Kendi yanında bulunan dinden murad, yaptıkları isimdir. Kitapları ise kendi zanlarına göre uydurdukları hüküm ve tüzükleridir. Bunun böyle olduğunu çok iyi bilin.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Sizin O'nu bırakıp da taptığınız, kendinizin ve atalarınızın adlandırdığı uydurma bir takım isimlerden başka bir şey değildir. Allah bunlara dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm koyma yetkisi ancak Allah'ındır. O da kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Yusuf: 40)

Âyet-i kerime'de açık olarak görülüyor ki, her birinin ayrı bir isimle ortaya çıkmaları; ayrı bir din kurduklarını göstermektedir. Bu bakımdan bunlar İslâm dininin tahripçileri ve yıkıcılarıdır. Kâfir dediğin kimse bu tahribi yapamaz ve fakat müslüman zannettiğin bu kâfirler İslâm dinine en büyük düşmanlığı yapıyorlar.

Siz ise hâlâ bunlara müslüman gözüyle bakıyorsunuz.

Sana da yuh olsun!

Onlara meylettiğiniz veyahut müslüman zannını verdiğiniz anda onlardan olursunuz. Çünkü onlar Allah-u Teâlâ'nın kelâmını çürütmek ve hüküm-ü İlâhi'yi hükümsüz hale getirmek için yarış halindedir.

"Âyetlerimizi hükümsüz bırakmak için yarışircasına uğraşanlar için de iğrenç ve acıklı bir azap vardır." (Sebe: 5)

İşte âkıbetleri de budur.

Elmalılı Hamdi Yazır Efendi Âyet-i kerime'lerin tefsirinde şöyle buyurmaktadır:

"Onlar ki dinlerini ayırdılar, öbek öbek oldular. Her biri kendi hususiyetine, kendi çıkarına, dar kafası ile kendi kuruntusuna göre bir hevâ ile dinini ayırıp ayrı bir başbuğ arkasına düşerek fırka fırka olmuşlar, her bölük kendilerindekine güvenmektedirler." (Hak Dini Kur'an Dili, Cilt;5 sh.3826)

Görülüyor ki;

Müminun sûre-i şerif'i 52-56. Âyet-i kerime'leri,

Hicr sûre-i şerif'i 90-94. Âyet-i kerime'leri,

Enbiyâ sûre-i şerif'i 92-94. Âyet-i kerime'leri,

Rum sûre-i şerif'i 30-31. Âyet-i kerime'leri aynı noktayı işaret ettikleri halde ayrı ayrı nazil olmuşlardır. Bölücülerin iç durumlarını ortaya koyuyor. Kaçacak hiç yerleri yok. Hangi birini inkâr edecekler?

ÂL-İ İMRAN SÛRESİ. ÂYET: 19-20

"Allah katında din İslâm'dır. Ancak kendilerine kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonra birbirlerini çekememezlik yüzünden ayrılığa düştüler. Kim Allah'ın âyetlerini inkâr ederse, bilsin ki Allah hesabı çok çabuk görendir.

Eğer seninle tartışmaya girişirlerse de ki: 'Bana uyanlarla birlikte ben kendimi Allah'a teslim ettim.'

Kendilerine kitap verilenlere ve kitapsız ümmilere de de ki: 'Siz de İslâm oldunuz mu?'

Eğer İslâm olurlarsa doğru yolu bulurlar. Yok eğer yüz çevirirlerse sana düşen yalnızca duyurmaktır. Allah kullarını görür."

Allah-u Teâlâ önceki ümmetlerden kendilerine kitap verilenlerin, kendilerine peygamber gönderilip kitaplar inzâl edilmek suretiyle aleyhlerinde hüccetler, deliller olmasından sonra ayrılığa düştüklerini haber vermektedir.

Burada anlaşılıyor ki, kim Allah'ın kitabında beyan etmiş olduğu hükümleri inkâr ederse, Allah-u Teâlâ onu hesaba çekecek ve bu yalanlamasından dolayı onu şiddetli azaba çarptıracaktır.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"De ki: İşte benim yolum budur. Ben Allah'a davet ediyorum. Ben ve bana tâbi olanlar basiret üzerindeyiz. Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben müşriklerden değilim." (Yusuf: 108)

YUNUS SÛRESİ. ÂYET: 19

"İnsanlar ilk önce bir tek ümmet idiler, sonradan ayrılığa düştüler. Eğer Rabb'inden ezelde bir takdir geçmemiş olsaydı, ihtilâfa düştükleri şeyler hakkında hüküm çoktan verilmiş olurdu."

Allah-u Teâlâ bunlara karşı ne kadar gazaba gelmiş ki, yaratıkları sayılı bir ecele kadar geciktirmemiş olsaydı, gadab-ı ilâhî hemen üzerlerine inecekti.

Ezelden onlara tanınmış bir sürenin dolmasını murad ettiğiinden, hemen helâk etmediğini ve fakat bunları er-geç helak edeceğini beyan buyuruyor ve şiddetli bir azap ile azap edeceğini haber veriyor.

Allah-u Teâlâ zâlîme mühlet verir, o verilen mühlet sırasında günah işledikçe azabını artırır. O ise bu mühleti kendisi için rahmet zanneder.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

"Bilmiyorum, belki de bu (azabın ertelenmesi) sizi denemek ve bir süreye kadar sizi yaşatıp barındırmak içindir." (Enbiyâ: 111)

Yani bu bölücülerin yaptıkları yanlarına kâr kalacak sanılmasın. Cezanın gecikmesi, azaplarının artmasına vesiledir.

ŞÛRÂ SÛRESİ. ÂYET: 14

"Onlar kendilerine ilim geldikten sonra birbirlerini çekememezlik yüzünden ayrılığa düştüler.

Eğer belirli bir süre için Rabb'inin verilmiş bir sözü olmasaydı aralarında hemen hükmedilerek iş bitirilmiş olurdu."

Buradan anlaşılıyor ki Allah-u Teâlâ onlara karşı ne kadar gazaba gelmiş!

Bir taraftan kulluğundan tartetmiş, diğer taraftan da en şiddetli bir azabı onlara hazırladığını beyan buyurmuş.

Bunlar da bölücülükte sevinedursunlar. Bunlara uyanlar da ibret alsınlar. Çünkü aynı azabı onlar da tadacaklar. Uymak şöyle dursun, onlara meyletmek dahi helâk olmaya kâfidir.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Azabı gördükleri zaman kimin yolunun sapık olduğunu bilecekler." (Furkan: 42)

Amma kaçıp kurtulmak ne mümkün?

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Fırkalar kendi aralarında ayrılığa düştüler. O büyük güne şahid olduğu zamanda vay o kâfirlerin haline!

Bizim huzurumuza çıkacakları zaman ne iyi duyarlar ve ne iyi görürler! Fakat o zâlimler bugün apaçık bir sapıklık içindedirler.

Resul'üm! Hâlâ gaflet içinde bulunanları ve hâlâ inanmayanları, işin bitmiş olacağı o hasret günü ile uyar.

Şüphesiz ki biz bütün yeryüzüne ve üzerinde bulunanlara vâris olacağız. Onlar bize döndürülecekler." (Meryem: 37-40)

BAKARA SÛRESİ. ÂYET: 213

"İnsanlar bir tek ümmet idi. Bu durumda iken Allah (doğru yolda olanları) müjdelemek, (yoldan sapanları da) uyarmak üzere peygamberler gönderdi.

Ayrılığa düştükleri hususlarda insanlar arasında hüküm vermeleri için, onlarla beraber içinde gerçekleri taşıyan kitap da indirdi.

Oysa kendilerine kitap verilmiş olanlar, kendilerine apaçık deliller geldikten sonra, sırf birbirlerini çekememezlik yüzünden ayrılığa düştüler. Bunun üzerine Allah, kendi izniyle ayrılığa düştükleri şeyleri inananlara gösterdi.

Şüphesiz ki Allah dilediğine doğru yolu gösterir."

Allah-u Teâlâ İsrailoğullarına nimet olarak peygamberler ve ilahî kitaplar göndermişti. Fakat onlar ayrılığa düştüler, dünyevî arzulara daldılar, bu büyük nimetten kendi kendilerini mahrum bıraktılar.

Bu Âyet-i kerime ile müslümanlara bu hususta özellikle İsrailoğullarının durumuna bakıp ibret almaları ve uyanık olmaları tavsiye edilmektedir. Bunlar bu tavsiyeye uymak şöyle dursun, daha büyük bir sapıklığa, daha büyük bir azgınlığa ve daha büyük bir kâfirliğe daldılar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in duâlarından birisi de şöyle idi:

"Ey Allah'ım! Ayrılık yapmaktan, münafıklıktan ve kötü ahlâktan sana sığınırım." (Ebu Dâvud)

İşte bu bölücüler ibret almadılar, bunlardan daha ileri giderek yetmişüç fırka oldular.

Vah bunların haline! Çünkü bunlar Hazret-i Allah'a meydan okumaya çalışıyorlar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Âhir zamanda öyle kimseler türeyecektir ki, bunlar dinlerini dünyalığa âlet edeceklerdir. İnsanlara karşı koyun postuna bürünmüş gibi yumuşak ve güzel huylu görünürler. Dilleri şekerden bile tatlıdır, amma kalpleri kurt gönlü gibidir. Aziz ve Celil olan Allah-u Teâlâ bu gibi kimseler için şöyle buyuruyor:

Bunlar acaba benim sonsuz affediciliğime mi güveniyorlar, yoksa bana karşı meydan mı okuyorlar? Ululuğum hakkı için, onlara öyle ağır bir musibet vereceğim ki aralarında bulunan yumuşak başlılar şaşka kalacaklar." (Tirmizî)

Bu Hadis-i şerif'i bir inceleyin, bir de bu bölücülerin icraatlarına bakın! İsterken koyun postuna bürünüyorlar, aldıktan sonra da kurt kesiliyorlar. Hepsi milyarder oldu.

Ve Ümmet-i Muhammed'e en büyük düşman kesilerek İslâm dininin çürümesine, yok olmasına gayret ediyorlar.

ZUHRUF SÛRESİ. ÂYET: 65

"Aralarında çıkan gruplar, birbirleri ile ayrılığa düştüler. Acıklı bir günün azabı karşısında vay o zulmedenlerin hâline!"

Bunca Âyet-i kerime'ler onlara hitap ettiği halde hiçbirine aldırış etmiyorlar. Üstelik bu bölücülüğü İslâm namına yapıyorlar ve kendilerini müslümanların ön safında gibi göstermeye çalışıyorlar. Gayeleri bozgunculuk ve bölücülük. Bütün bölücüler böyledir.

İyi bilin ki onlar cehenneme girenlerin öncüsüdürler. Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lere iman ediyorsanız bunu göreceksiniz.

Allah-u Teâlâ bunları nasıl acıklı bir azaba müstehak edeceğini ve acıklı bir azapla karşılaştıracağını açıkça beyan buyuruyor:

"İşte böyle... Çünkü onlar Allah'ın indirdiğinden tiksinip hoşlanmamışlardır. Bunun için Allah onların amellerini boşa çıkarmıştır." (Muhammed: 9)

Hazret-i Allah da onlardan hoşlanmamıştır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Allah-u Teâlâ'ya muhabbetin alâmeti zikrullahı sevmek, buğzunun alâmeti zikrullahı sevmemektir." (C. Sağır)

Bu Hadis-i şerif de Allah-u Teâlâ'nın onlara buğzettiğine dâir açık bir delildir. Çünkü onlar Hazret-i Allah'ın zikrinden göz yummuşlardır. Kûfürlerini yaymaya çalışmaktadırlar.

ŞÛRÂ SÛRESİ. ÂYET: 16

"İnsanlar kabul edip girdikten sonra Allah'ın dini hakkında tartışmaya girişenlerin iddia ve delilleri Rabb'leri katında hükümsüzdür. Onlara bir gazap vardır ve çok çetin bir azap da onlar içindir."

Bütün insanlar, cinler ve melekler dahi Allah-u Teâlâ'nın bir tek Âyet-i kerime'sine karşı çıksalar hükümsüzdür. Çünkü hüküm vermek yalnız Allah-u Teâlâ'ya aittir, mahlûkun hükmü yoktur.

Âyet-i kerime'sinde:

"Yaratmak da emretmek de O'na mahsustur." buyuruyor. (A'raf: 54)

Binaenaleyh bir tek Âyet-i kerime'yi hükümsüz saydıkları zaman, iyi bilin ki İslâm dini ile hiçbir ilgileri kalmaz.

Bunca Âyet-i kerime'leri önlerine serdiğimiz halde; kalpleri mühürlenmiş, gözlerine perde çekilmiş, kulakları sağır edilmiş kimseler, hiçbir set tanımıyor. İşte bunlar cehennemlidir.

En büyük gadâb-ı ilâhî'ye maruz kaldıkları husus, Allah-u Teâlâ'nın kesinlikle yasak etmiş olduğu şeylere "Allah-u Teâlâ böyle emrediyor." diye kendi zanlarını ortaya koymaya çalışmalarıdır.

Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsî'de şöyle buyurur:

"Yasak ettiğim şeylerin dışında, kullarıma ihsan ettiğim her şey onlar için helâldir. Binaenaleyh hiçbir kimse Allah'ın helâl kıldığını haram kılamaz. Ben bütün kullarımı hakkı kabule müsait olarak yarattım. Fakat şeytan bunlardan bazılarına geldi de, onları hak olan dinlerinden bâtıla ve onları helâl kıldığım şeyleri haram kılmaya teşvike ve benim emrettiğim şeyleri bana şerik koşmalarını emretti." (Müslim)

ŞÛRÂ SÛRESİ. ÂYET: 10

"Ayrılığa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek Allah'a mahsustur. İşte benim Rabb'im olan Allah budur. Ben ancak O'na tevekkül eder ve yalnızca O'na yönelirim."

Ayrılığa düşülen hususlarda hüküm vermek Allah-u Teâlâ'ya mahsus olduğu gibi, O'nun hükmüne uyup uymamak da kişiyi mümin veya kâfir kılacağı ortaya çıkar. Hükmüne rızâ gösterenleri rızâsına ulaştırır, bâtıla uyanları da helâk eder.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde:

"Ayrılığa düştüğünüz şeyler hakkında aranızda ben hükmedeceğim." buyuruyor. (Âl-i imran: 55)

Bu bir aynadır. Kendini aynada gör. Hazret-i Allah'ın âyetlerine iman edip bölücülükten vazgeçenlerden misin? Yoksa inat edip küfürde kalanlardan mısın?

İyi bil ki hükmünü verdin! Ya müminsin ya da kâfir. Çünkü bu dünya bir imtihan sahnesidir, bu da bir imtihandır.

BAKARA SÛRESİ. ÂYET: 11-12-13-14-15-16

"Kendilerine 'Yeryüzünde fesad çıkarmayın!' denildiği zaman 'Biz ancak ıslah edicileriz' derler. İyi bilin ki asıl ortalığı ifsad edenler kendileridir, lâkin anlamazlar." (Bakara: 11-12)

Bölücüler de din kurucuları da hem fesad çıkarıyorlar, hem de fesadçı olmadıklarını söylüyorlar. Âyet-i kerime'leri çürütüp halkın nazarında kendilerini gizlemek istiyorlar. Zira bunların Hakk ile hiçbir ilgileri yoktur. Olsa zaten bunu yapmazlar.

Bu Âyet-i kerime'ler onların hareketlerini açık olarak belirtiyor.

"Onlara 'Müslümanların inandığı gibi siz de inanın!' denildiği zaman 'Beyinsizlerin inandığı gibi mi inanalım?' derler. İyi bilin ki asıl beyinsizler kendileridir, fakat bunu bilmezler." (Bakara: 13)

Allah-u Teâlâ onları ikaz ediyor, imana, İslâm'a davet ediyor. Ve fakat bu bölücü beyinsizler madde, nam ve menfaatlarının kesileceğini bildikleri için, kendi dinlerini bırakıp hakikata yanaşmıyorlar. Hakk'ın emirlerini kabul etmeyip küfürde kalıyorlar.

"Biz Âyetleri inkâr etmiyoruz" diyorlar. İman etseydiler böyle yapar mıydılar?

"Müminlerle karşılaştıkları zaman 'İnandık' derler, elebaşları ile başbaşa kaldıklarında ise 'Biz şüphesiz sizinleyiz, onlarla sadece alay etmekteyiz!' derler." (Bakara: 14)

İşte sözlerimizi bu Âyet-i kerime tasdik ediyor. Bölücülerin durumu bundan ibarettir.

"Allah da kendileriyle alay eder, azgınlıklarında onlara mühlet verir, bu yüzden onlar bir müddet başboş dolaşırlar." (Bakara: 15)

Bu, onların yaptıklarına karşı, Allah-u Teâlâ'nın verdiği hükümdür.

"İşte onlar hidayet karşılığında sapıklığı satın almışlardır. Bu alış-veriş kendilerine kâr sağlamamıştır, doğru yolu da bulamamışlardır." (Bakara: 16)

Allah-u Teâlâ onları böyle vasıflandırıyor. Onların apaçık sapık olduklarını buyuruyor ve iman edenlere de duyuruyor.

Ahiretteki durumları hakkında da bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Münafıklar müminlere 'Biz sizinle beraber değil miydik?' diye seslenirler. Müminler de derler ki 'Evet amma, siz kendinizi aldattınız, bize pusu kurdunuz, şüpheye düştünüz, kuruntu sizi aldattı. O çok aldatıcı (şeytan) sizi Allah hakkında bile aldattı. Nihayet Allah'ın emri gelip çattı.'" (Hadid: 14)

Hadi şimdi kurtul!

Nedamet çok, faydası hiç yok. Çünkü siz şeytan fırkasındasınız. İmamlarınıza uydunuz, onlara iman ettiniz. Hazret-i Allah ve Resul'ünün hükmünü inkâr ettiniz. İşte yaptıklarınızın karşılığı budur.

ENFÂL SÛRESİ. ÂYET: 73

"Kâfir olanlar bile birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz bunu yapmazsanız yüzünüzde fitne ve büyük bir fesad (kargaşalık) olur."

Bugün olduğu gibi.

Allah-u Teâlâ müminlerin birbirlerinin dostu olduğunu zikrettikten sonra, onlarla kâfirler arasındaki dostluğu da kesmiştir.

Müminler birleşip birbirlerine destek vermezlerse, birbirlerinin dostu olan kâfirler fitne ve fesad çıkarmaktan geri kalmazlar.

Bugün bütün bölücülerin, İslâm'dan ayrılarak kendi başlarına din kuranların birbirlerine dost olduklarını görüyoruz. Allah-u Teâlâ'nın emir ve hükümleri yüzlerine karşı okunduğu zaman yekvücut oluyorlar.

İşte Allah-u Teâlâ onlara karşı birliği, beraberliği ve onlara karşı mücadeleyi emrediyor. Şayet bu yapılmazsa, fitneye müdahale edilmezse, fitne ve fesad alır başını yürür. Umumun helâkına da vesile olur.

Bunun içindir ki bu Din-i mübin'i parçalamak isteyenlere müdahale etmemiz, bu türeme imamlara ve onlara tâbi olanlara yol vermememiz, ifsadlarına set olmamız gerekiyor. Aksi halde Allah-u Teâlâ'nın azabı bize de dokunur.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Öyle bir fitneden sakının ki, aranızdan sadece zulmedenlere erişmekle kalmaz. (Hepinize sirayet eder.) Bilin ki Allah'ın azabı şiddetlidir." (Enfâl: 25)

Allah-u Teâlâ fitne çıkınca herkese isabet edeceğini beyan ediyor. Ya bu fitneyi bastırmamız lâzım, veya bu fitneden gelen azaba bizim de uğrayacağımızı unutmamamız lâzım.

Nitekim görülüyor ki Allah-u Teâlâ'nın Âyet-i kerime'leri birleşmemizi emrederken, bu bölünmeler başımıza büyük felâketler getirebilir.

Ümmü Seleme -radiyallahu anhâ- vâlidemizden rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Ümmetim içinde açıktan kötülükler işlenirse, o zaman Allah-u Teâlâ katından hepsine birden azap eder.

– Yâ Resulellah! Onların içinde sâlih insanlar yok mudur?

– Evet vardır.

– O halde onlara bunu nasıl yapar?

– İnsanların başına gelen onların da başına gelir. Sonra Allah'tan bir bağışlanma ve hoşnudluğa ulaşırlar." (Ahmed bin Hanbel)

Bir Hadis-i şerif'te ise şöyle buyuruluyor:

"Allah bir topluluğa azap indirdiği zaman, o topluluğun içinde bulunan herkese isabet eder. Sonra (kıyamet gününde) herkes niyetlerine göre diriltirler." (Buharî)

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Aramızdaki beyinsizlerin yaptıklarından ötürü bizi helâk eder misin Allah'ım!" (A'raf: 155)

Bu bir nevi Hazret-i Allah'a sığınmak ve yalvarmaktır.

Yâ Rabb'i! Biz onlardan değiliz. Biz senin hasımlarına düşman kesildik. Yardım ve desteğinle hiç kimseden çekinmeyerek mücadelemize ve mücahedemize devam ediyoruz. Zâtına iman ettik ve sığındık. Allah'ım bu beyinsizlerin yüzünden bizi helâk etme!

ÂL-İ İMRAN SÛRESİ. ÂYET: 122

"İçinizden iki bölük bozulmaya yüz tutmuştu. Oysa Allah onların yardımcısı idi. Müminler yalnız Allah'a güvensinler."

Bu çok büyük fitneler karşısında müminlerin tek bir fert de olsa Hazret-i Allah'a dayanıp güvenerek mücadele ve mücahedesini yapması lâzımdır.

Eğer gerçekten mümin ise Allah-u Teâlâ'nın onu destekleyeceğine dair vaad-i Sübhânisi var.

Diğer Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyuruyor:

"Allah sana kâfidir. O ki, seni ve müminleri yardımıyla destekleyendir." (Enfâl: 62)

"Müminlere yardım etmek üzerimize hak olmuştur." (Rum: 47)

NİSÂ SÛRESİ. ÂYET: 144

"Ey iman edenler! Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmeyin. Allah'ın aleyhinize apaçık bir ferman vermesini mi istersiniz?"

Burada şiddetli bir tehdit ve azap ifadesi vardır.

Allah-u Teâlâ müminlere, kâfirleri dost edinmemelerini muhakkak emrettikten sonra, bu emr-i İlâhî'ye uymayanların ise Allah-u Teâlâ'nın dostluğunu kaybetmekle cezalandırılacağını bildirmektedir:

"Müminler, müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmesinler, kim bunu yaparsa Allah ile hiçbir dostluğu kalmaz." (Âl-i imran: 28)

Bölücülere en küçük bir meyille meyleden onlardan olur ve Allah-u Teâlâ'nın dostluğunu kaybeder.

Münafıklar hakkında ise şöyle buyurulmaktadır:

"Onlar müminleri bırakıp kâfirleri dost edinirler. Onların tarafında bir şeref ve kudret mi arıyorlar? Bilsinler ki şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Görülüyor ki küfrünü alenen ilân edenlere "Bu benim kardeşimdir." diyenler küfürde yarış ediyorlar. Küfürde müşterektirler. Tevbe edip müslüman olmadıkları taktirde küfürde olduklarını iyi bilin. Bu Âyet-i kerime'ler onların iç durumlarını ne kadar güzel beyan ediyor.

Allah için sevgi Allah için buğz, imanın en sağlam kulpudur. İnsan ne kadar ibadet ederse etsin, bunu ayırt edemezse dalâlettedir, ibâdetlerinden fayda göremez, çok ince bir noktadır.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin. Onlar size gelen gerçeği inkâr etmişken, onlara sevgi gösteriyorsunuz. Oysa onlar Rabb'iniz olan Allah'a inandığınızdan dolayı Peygamber'i ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar. Eğer sizler benim yolumda savaşmak ve hoşnudluğumu kazanmak için çıkmışsanız, onlara nasıl sevgi gösterirsiniz? Ben sizin gizlediğinizi de açığa vurduğunuzu da bilirim. İçinizden kim bunu yaparsa doğru yoldan sapmış olur." (Mümtehine: 1)

Allah-u Teâlâ müminlerin kâfirleri sevmelerini, onları dost edinmelerini, sevgi ve dostluk hisleri beslemelerini, onlara karşı ihlâslı davranmalarını yasaklamaktadır.

Sen ise bu yasaklamayı nazar-ı itibara almayıp "Bunlar da bizdendir." demekle, gerçekte sen de oldun onlardan.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Eğer onlar Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilen Kur'an'a inanmış olsalardı, onları dost edinmezlerdi. Fakat onların çoğu yoldan çıkmışlardır." (Mâide: 81)

Burada da apaşıkâr görülüyor ki, onlara meyledenlerin onlardan olduğunu, Hazret-i Allah'a inanmadığını, Hazret-i Allah'ın bunları hidayetden mahrum ettiğini buyuruyor ve iman edenlere duyuruyor.

Bölücülere meyletmenin cezasını şimdi siz de gördünüz mü?

BAKARA SÛRESİ. ÂYET: 145

"Andolsun ki sen kendilerine kitap verilmiş olanlara her türlü âyeti getirsen, yine de sana uyup kiblene dönmezler. Sen de onların kiblesine dönecek değilsin. Onlar birbirinin kiblesine de dönmezler.

Sana gelen ilimden sonra eğer sen onların heveslerine uyacak olursan, işte o zaman sen de zulmedenlerden olursun."

İşte bölücülerin durumu budur. Bunca Âyet-i kerime getiriyorsunuz, iman etmemek için Âyet-i kerime'yi çürütmeye çalışıyor. Zira o Âyet-i kerime'ler onun dinini tarif ediyor. Siz de bundan ibret alın. Onların iç durumlarını görün.

"Küfre varıp âyetlerimizi yalanlayanlar ise, cehennem ehlidirler. Onlar o ateşte ebedî olarak kalıcıdırılar." (Bakara: 39)

Sen de onlara uyarsan, onları ve yaptıklarını benimsersen, bil ki onların dinindensin. İslâm dininin yıkıcılarındansın. Çünkü Allah-u Teâlâ'nın düşmanına destek veriyorsun.

A'RAF SÛRESİ. ÂYET: 146

"Yeryüzünde haksız yere böbürlenip büyüklük taslayanları âyetlerimi idrakten çevireceğim, anlamaktan mahrum edeceğim."

Allah-u Teâlâ âhîrzaman ulemâsına ve bölücülere niçin gazap ediyor?

Ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, âhîrzamanda gökkubbe altında en şerli insanların âhîrzaman ulemâsı olacağını haber veriyor. Bölücüler hakkında Allah-u Teâlâ'nın bu kadar beyanları var.

Çünkü onlar Allah-u Teâlâ'nın koyduğu hudutları kaldırmak istiyorlar.

Bu din çok nezih bir dindir, münevver bir yoldur. Onların iş ve icraatlarını açık açık ortaya koyar, yapmak istediklerinin önüne set koyar. O'nun koyduğu hudutlar onların dinlerine mânidir.

Onlar güya müslüman gibi görünürler. Kendi ayıplarının meydana çıkmaması için, kendi arzularını yürütmek ve kendi dinlerini kuvvetlendirmek için, İslâm'ı gizliden gizliye hükümsüz hâle getirmek isterler.

Bunu bir kâfir, bir müşrik yapamaz. Kâfirin cephesi var, ben kâfirim diyor. Bunların kâfirlerden de daha aşağı oluşlarının sırrı buradan geliyor.

Herkeste ilim yok ki, bunu tefrik edebilsin, onların maskelerini görsün. Binaenaleyh saf müslümanları avladıklarından ötürü kâfirden çok çok daha büyük tehlike kesbetmektedirler. İhlâslı Ümmet-i Muhammed'i vurarak ebedi hayatlarını katlediyorlar.

CÂSİYE SÛRESİ. ÂYET: 18-19-20

"Resul'üm! Seni de din hususunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin heveslerine uyma.

Çünkü onlar Allah'a karşı sana hiçbir fayda veremezler. Zâlimler birbirlerinin dostlarıdır.

Bu Kur'an insanların kalp gözlerini açacak bir nur, kesin olarak inanan bir toplum için hidayet ve rahmettir."

Bu heveslerine uyanlar din kuranlardır, kendi dinlerini ayakta tutmak için Allah-u Teâlâ'nın dinini yok etmek isteyenlerdir.

Ey Arkadaş! Allah-u Teâlâ'nın bu açık beyanlarını inkâr edip bu bölücülerini müslüman mı zannedersin? Bu zannınla kendini bu kâfirlerden ayrı mı sanacaksın? Çünkü sen ferman-ı İlâhi'ye göz yumup, bölücülerin lâflarına ağızını açtın, bu azaba düçar oldun.

Eğer Hazret-i Allah'a imanın olsaydı, elbette bölücülere iman etmezdin.

Görmez misin ki Hazret-i Allah ve Resul'ünün emir ve ahkâmını hor görüp nasıl saklıyorlar? Bu perde altında saklanıp gaye ve menfaatlerini temine çalışıyorlar. Bu böyle olmuyor mu, bir düşün!

HAŞR SÛRESİ. ÂYET: 16

"Münafıkların durumu şeytanın durumu gibidir. Çünkü şeytan insana 'İnkâr et!' der. İnsan inkâr edince de 'Ben senden uzağım, ben âlemlerin Rabb'i olan Allah'tan korkarım.' der."

İşte bu bölücüler, bu saptırıcılar var ya! Hakk Celle ve Alâ Hazretleri tarif ederken, onların şeytandan daha kötü olduğunu ve tehlikelerinin daha fazla olduğunu beyan buyurur ve iman edenlere duyurur.

İşte size Âyet-i kerime'yi açıklıyorum. Bu şeytandan da daha kötü olanlara hâlâ İslâm gözüyle mi bakacaksınız?

SECDE SÛRESİ. ÂYET: 3

"Yoksa 'Onu peygamber kendisi uydurdu.' mu diyorlar?

Hayır!.. O, senden önce peygamber gönderilmemiş bir kavmi uyarman için sana Rabb'inden gelen bir gerçektir. Umulur ki doğru yolu bulurlar."

Nitekim bölücülere Allah-u Teâlâ'nın kelâmı, Resulullah Aleyhisselâm'ın Hadis-i şerif'leri beyan edilirken, ilâhi hükmü hiçe sayarak onu çürütmek için "*Bunu sen mi uydurdun?*" diyorlar.

Oysa Allah-u Teâlâ'nın açık fermanı onlara arzedildikten sonra, bunu hükümsüz sayanlardan daha zâlim kim var?

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Kendisine Rabb'inin âyetleri hatırlatılarak öğüt verildikten sonra, onlardan yüz çeviren kimseden daha zâlim kim olabilir?"

Muhakkak ki biz zâlimlerden öç alacağız." (Secde: 22)

LOKMAN SÛRESİ. ÂYET: 6

"İnsanlar arasında öyleleri var ki, bir bilgisi olmadığı halde Allah yolundan saptırmak ve onunla alay etmek için boş lafı satın alır. İşte onlara alçaltıcı bir azab vardır."

Nitekim bugün görülüyor ki Âyet ve Hadis bilmezler, bilseler de arzetmezler. Zira ilâhi hüküm onların dinlerini belirtir. İş ve icraatlarının yalan ve yanlış olduğunu ortaya koyar.

Bunlar boş sözlerle, yalanla dolanla güya İslâm dinini temsil ettiklerini söylerler. Oysa bunlar yalancı ve fâsıkların tâ kendileridir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Anlamaz bir güruh oldukları için, Allah onların kalplerini imandan çevirmiştir." (Tevbe: 127)

LOKMAN SÛRESİ. ÂYET: 20

"İnsanlar içinde ne bilgisi, ne rehberi, ne de aydınlatıcı bir kitabı yokken Allah hakkında tartışan kimseler vardır."

Bölücüler ise böylece dinlerini kuvvetlendirmek için bir taraftan Allah-u Teâlâ'nın Âyet-i kerime'lerini çürütmeye çalışırlar, diğer taraftan da sapık yol üzerinde yürümeye çalışırlar.

LOKMAN SÛRESİ. ÂYET: 21

"Onlara Allah'ın indirdiğine uyun!' denildiğinde 'Hayır! Biz babalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız.' derler.

Ya şeytan babalarını alevli ateşin azabına çağırıyor idiyse!"

Allah-u Teâlâ'nın dini olan İslâm'ına onlara emir verip çağırıldığında, onlar "Hayır, biz kendi dinimize uyarız." derler.

Nitekim bunca Âyet-i kerime'ler önlerine sürülüyor da hangi birini kabul edip İslâm oluyorlar? Kendi dinlerinde direniyorlar. İslâm dininin çökmesini istiyorlar. Hem de güya kendilerini müslüman olarak tanıtmaya çalışıyorlar. Bu böyle değil midir? Bunun hangisine itiraz edebilirler?

Ve onlara "Dinlerinizi bırakın, Hazret-i Allah'ın dinine gelin." dendiği zaman bunu kaç kişi kabul ediyor?

İşte bunlar şeytan fırkasındandırlar.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Âyetlerimizi yalanlayan ve onlara iman etmeyi kibirlerine yediremeyenlere göğün kapıları açılmaz, deve iğnenin deliğinden geçmedikçe cennete de giremezler. Suçluları biz böyle cezalandırırız." (A'raf: 40)

MÂİDE SÛRESİ. ÂYET: 71

"Onlar (yapageldiklerinden dolayı) bir fitne kopmayacağını sandılar, kör oldular sağır kesildiler. Sonra Allah tevbelerini kabul etti. Sonra yine de içlerinden bir çoğu kör oldular, sağır kesildiler.

Allah onların yaptıklarını görmektedir."

Hakikattan mahrum oldukları için Allah-u Teâlâ onları kör ve sağır olarak vasıflandırıyor. Durumları budur, hakikatlar karşısında kör ve sağırdırlar. Hakkı işitip duymazlar ve Hakk yolunda yürümezler.

Kimin hidayeti hak ettiğini, kimin dalâlete müstehak olduğunu en iyi bilen Allah'tır.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

"İşte bunlar, Allah'ın kendilerini lânetlediği, sağır yaptığı ve gözlerini kör ettiği kimselerdir." (Muhammed: 23)

Artık bunlara kim hidayet verebilir?

TEVBE SÛRESİ. ÂYET: 126

"Onlar yılda bir veya iki defa belâya uğratılıp imtihana çekildiklerini görmüyorlar mı? Böyleyken yine tevbe etmiyorlar, ibret de almıyorlar."

Nitekim daha önce geçen kavimleri de Allah-u Teâlâ birçok ibtilâlara, belâlara uğratmıştır. Fakat onlar ibret alıp iman etmemişlerdir.

Sonra onlara bolluk vermiş, o bolluk içinde zevk ve sefa sürerlerken yok edivermiş. Hûd sûre-i şerifinde bunlar hakkında mufassal bilgiler vardır.

İşte şimdiki bölücülere de dikkat ederseniz, hepsi de cep cihadcılığına girişmişler, lüks ve refah içinde yaşamak arzusu üzerinde duruyorlar. İlâhi hükümler onların dalâlette olduklarını bildirdiği için dünyalık kazancımız elden çıkmasın, menfaatlerimiz kesilmesin, halkı yoluma devam edelim diye her türlü ilâhi hükme itiraz ediyorlar, çeşitli vesilelerle çürütmeye çalışıyorlar, dolayısı ile inkâr ediyorlar.

TEVBE SÛRESİ. ÂYET: 47-48-49

"Eğer içinizde onlar da (sefere) çıkmış olsalardı, size bozgunculuktan başka bir katkıları olmazdı ve mutlaka fitne çıkarmak isteyerek aranıza sokulurlardı."

İçinizde de onlara iyice kulak verenler var. Allah zâlimleri gayet iyi bilir." (Âyet: 47)

Âyet-i kerime'den anlaşılıyor ki, kim ki bunlara meylederse, muhakkak ki zulmetmiş olur. Zulmedenleri ise Allah-u Teâlâ sevmez.

"Andolsun ki daha önce de fitne koparmak istemişler ve sana nice işler çevirmişlerdi."

Nihayet hak geldi ve onlar istemedikleri halde Allah'ın emri galip geldi." (Âyet: 48)

"İçlerinden öylesi de var ki 'Bana izin ver, beni fitneye düşürme!' der."

İyi bilin ki onlar zaten fitneye düşmüşlerdir. Cehennem kâfirleri kuşatacaktır." (Âyet: 49)

İşte Allah-u Teâlâ'nın hükmü!

Güya kendileri doğru yol üzerinde bulunuyorlarmış gibi, üzerlerine gitmekle fitne olacağını kabul ediyorlar. Oysa fitnelerini yürütmek istiyorlar, bunu da bu sözle kapatmaya çalışıyorlar. Onların kuru zannı hiçbir şey ifade etmez. Allah her şeyi en iyi bilendir.

Bakınız Allah-u Teâlâ onların durumunu nasıl ortaya koyuyor?

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Bunlar güya Allah'ı ve müminleri aldatmaya çalışırlar. Oysa onlar sadece kendilerini aldatırlar da bunun farkında değildirler." (Bakara: 9)

EN'ÂM SÛRESİ. ÂYET: 23

"Sonra onların aldanması ancak 'Rabb'imiz Allah hakkı için biz müşriklerden değildik.' demeleridir."

Bu bölücüler din kurmakla ve İslâm'dan çıkmakla büyük bir fitne ve fesad çıkarıyorlar.

Allah-u Teâlâ onların bütün içyüzlerini gösteriyor ve onlara hiç kaçacak yer bırakmıyor. O azaba müşterek olmamak için, onlardan çok sakınmak gerekmektedir.

24. Âyet-i kerime'de Allah-u Teâlâ onların ahiretteki âkıbetinden haber vermektedir:

"Bak da gör ki, kendi aleyhlerinde nasıl yalan söylediler ve uydurdukları şeyler kendilerinden nasıl kaybolup gitti!"

Bütün bölücüler yalancıdır ve şeytanın destek verdiği kimselerdir.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Onlar hakikaten kendilerinin bir şey üzerinde bulduklarını sanırlar. İyi bilin ki onlar yalancıdırlar. Şeytan onları istilâ etmiş, onlara Allah'ı anmayı bile unutturmuştur. Onlar şeytan taraftarı olanlardır." (Mücadele: 18-19)

MÜMİN SÛRESİ. ÂYET: 35

"Onlar kendilerine gelmiş hiçbir delil olmadığı halde, Allah'ın âyetleri hakkında tartışırlar. Gerek Allah katında gerek iman edenlerin yanında bu davranışa karşı kızgınlık ve öfke büyümüştür."

Allah, büyüklük taslayan her zorbanın kalbini işte böyle mühürler."

Biz size dememiş miydik;

Alenen küfrünü ilân edenler için, "Bunlar bizim kardeşimiz" diyenlere, bölücü imamlara inananlara, yoldan sapanlara ve saptırmak isteyenlere muhakkak ki Allah-u Teâlâ gadap eder.

TEVBE SÛRESİ. ÂYET: 123

"Ey iman edenler! Yakınıınızda bulunan kâfirlerle savaşın. Onlar sizde büyük bir azim ve sertlik görsünler."

Bilin ki Allah takvâ sahipleriyle beraberdir."

Burada görülüyor ki Allah-u Teâlâ emr-i İlâhî'yi hükümsüz saymaya çalışanlara, kendi dinlerini kuvvetlendirmek için İslâm dinini yok etmek isteyenlere karşı baban da olsa, kardeşin de olsa hiç tereddütsüz savaşmayı emrediyor.

HERKES İMTİHANINI VERECEK

Herkes Kimin Bayrağı Altında Bulunmuş, Kimi Rehber Edinmişse, Ahirette Onunla Beraberdır:

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Kalbini zikrimizden gâfil kıldığımız, hevâ ve hevesine uymuş, haddi aşmış kimselere boyun eğme!" (Kehf: 28)

Onlar din ve diyaneti, ibadet ve taatı bırakıp bâtıla saplandılar. Eğer gerçekten iman etseler ve Allah-u Teâlâ'yı anmış olsalardı, gururlanmazlar, büyüklenmekten vazgeçerlerdi.

Hakk'tan uzaklaşan, nefsinin arzularını ilâh edinen bir kimse bunun neticesi olarak da ilâhi hudutları aşar, her hususta aşırılığa kaçır. Bu sebeptendir ki ona itaat eden kimse de onun gibi olur, onun arkasında bozgunculuğa devam eder.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise:

"Kâfirlere ve münafıklara itaat etme!" buyuruluyor. (Ahzâb: 48)

Ebu Said-i Hudrî -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Onlardan (başınızdakilerden) kim size Allah'a isyan etmeyi emrederse sakın o kimseye itaat etmeyiniz." (İbn-i Mâce: 2863)

Bu gibi kimselerin peşlerine takılmanın dünyadaki zararı ahirettekinden öncedir. Ümit ettikleri dünyevî menfaatler ya hiç ele geçmez, veya geçse de serfüzzeval olur, mesuliyeti üzerinde kalır. Ahiretteki zarar ise hiç şüphesizdir ve muhakkaktır.

Herkes dünyada kimin bayrağı altında bulunmuşsa, kime uymuş, kimi desteklemiş, kimleri rehber edinmişse, ahirette de onun bayrağı altında bulunacaktır. Peşine düşüp gittiği lideri orada nereye götürürlerse onlar da oraya gidecek. Dünyada olduğu gibi ahirette de bir ve beraberdirler.

Her asrın insanı yaşadığı devirde kime tâbi olduysa, kimin peşinden gitmişse onunla mahşere çağırılacaktır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İnsan sınıflarından her birini biz o gün imamlarıyla beraber çağıracağız." (İsrâ: 71)

İşte mihenk budur.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz bu Âyet-i kerime hakkında **"İmamdan murad, herkesin yaşadığı asrın önderidir."** buyurmuşlardır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Kıyamet gününde insanlar bir araya toplanır, Rabb'imiz 'Her kim neye tapmışsa onun ardına düşsün.' buyurur. Artık kimi güneşin, kimi ayın, kimi tağutların (kodamanların) peşine düşüp gider." (Buhârî. Rikak: 52)

İyiler iyilerle beraber cennette, kötüler kötülerle birlikte cehennemde olacaklardır.

Avam güruhu, dünyada iken lider kabul ederek körü körüne peşlerine sürüklendikleri kimselerin ahiretteki zillet ve meskenetlerini, ne kadar sefil bir duruma düştüklerini gördüklerinde onlara şöyle derler:

"Biz size uymuştuk, sizin bağlılarınızдық. Şimdi siz Allah'ın azabından zerrece bir şey olsun savıp bizi koruyabilecek misiniz?" (İbrahim: 21)

Bütün yetkileri, makam ve mansıpları dünyada kalan önderler bu sözler karşısında mahcup olurlar, acziyetlerini itiraf ederler ve derler ki:

"Eğer Allah bizi doğru yola erdirtseydi, biz de size doğru yolu gösterirdik." (İbrahim: 21)

Orada ister istemez Allah-u Teâlâ'nın yüce kudretini kabul ve itiraf ederler.

"Şimdi artık sızlansak da sabretsek de birdir, kaçıp sığınacak bir yerimiz yoktur." (İbrahim: 21)

Artık iş bitmiş, iş işten geçmiştir.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Başlarının üstünden de kaynar su dökülür. Bununla karınlarındaki şeyler ve derileri eritilir." (Hacc: 19-20)

"Onlar kazandıklarından ötürü helâka sürüklenmiş kimselerdir.

Onlar için kaynar sudan bir içki ve inkârlarından dolayı da acıklı bir azap vardır." (En'âm: 70)

Bunlar Allah'ın kitabı ile alay eden, dinlerini oyun ve eğlenceye alan sapıklardır. Azap boyunduruğu altında tutulmuşlar, hak ettikleri cezâlarına kavuşmuşlardır. Karınlarında

gurultu edecek ve bağırsaklarını parçalayacak kaynar sudan şaraplar, cezâlarının sadece bir bölümüdür.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Onlar cehennem ateşi ile kaynar su arasında dolaşır dururlar." (Rahman: 44)

Allah-u Teâlâ zebânilere emreder:

"Tutun onu! Cehennemin ortasına sürükleyin! Sonra başının üzerine kaynar su azabından dökün!" (Duhan: 47-48)

Ve onları tahkir ederek şöyle buyurur:

"Tat bakalım! Hani sen kendince çok üstün, çok şerefli bir kimse idin." (Duhan: 49)

"Bu, işte o şüphe edip durduğunuz şeydir." (Duhan: 50)

Çünkü onlar dünyada iken kendilerinin çok büyük kimseler olduklarını, elde ettikleri mal ve mevkiye güvenerek halkın en şerefli olduklarını zannediyorlardı. O derece refaha boğulmuşlardı ki; ahireti, muhasebeyi, cezayı hiç hesaba katmıyorlardı, kendilerini uyaran, bu günleri ile karşılaşacaklarını haber verenleri yalanlamaya ve karşı çıkmaya cüret ediyorlardı.

Şimdi ise o şüphe ettikleri şey gerçek oldu, tekzip ettikleri hakikat ayan-beyan karşısına çıktı.

Bu zâlimler ne ile karşılaşacaklarını görsünler.

"Biz zâlimler için öyle bir ateş hazırlamışızdır ki, onun kalın duvarları kendilerini çepeçevre kuşatmıştır."

Susuzluktan yardım istediklerinde, erimiş mâden gibi yüzleri kavuran bir su ile yardım edilir."

O ne kötü bir içecek ve cehennem ne kötü bir duraktır!" (Kehf: 29)

Allah-u Teâlâ kâfirleri kuşatacak olan ateşi, kişiyi çepeçevre saran kapalı duvarlara benzetmiştir. Böyle bir kimse, kendisini kuşatan ateşten nasıl kurtulabilir?

"O gün zâlimlere özür beyan etmeleri hiç fayda sağlamaz. Lânet onlarıdır, en kötü yurt da onlarındır." (Mümin: 52)

Onların daimi ikâmetgâhları cehennemdir.

"Boyunlarında demir halkalar ve zincirler olduğu halde kaynar suya sürükleneceklerdir."

Sonra da ateşte yakılacaklardır." (Mümin: 71-72)

Önce Hamîm'e sürüklenirler, sonra Cahîm'e atılırlar.

"O gün cehenneme itildikçe itilirler." (Tûr: 13)

Zebaniler, ateşe girinceye kadar enselerine vururlar.

"Andolsun ki biz onlara en büyük azaptan önce en yakın azabı tattıracağız."
(Secde: 21)

"Azab-ı ednâ" dünya azabı, **"Azab-ı ekber"** ise ahiret azabıdır.

"Bâtılı hakkın yerine koymak için mücadele etmişlerdi." (Mümin: 5)

Aslı esası olmayan, kendi kafalarına göre uydurmuş oldukları zan ve vehimlere uyararak münakaşalara atılmışlardı.

"İşte onlar, kendilerinden önce cinlerden ve insanlardan gelip geçmiş ümmetlerin içinde, aleyhlerinde söz hak olmuş (azap gerçekleşmiş) kimselerdir. Doğrusu onlar hüsrana uğrayanlardır." (Ahkâf: 18)

Şeytana uymak suretiyle aslî fitratlarını kaybetmişler, ilâhî hükümleri inkâr ederek ebedî felâkete düşmüşlerdir.

"İslâm'a dâvet edilirken Allah'a karşı yalan uydurandan daha zâlim kim olabilir? Allah zâlimler güruhunu hidayete erdirmez." (Sâff: 7)

Böyle birisinden daha zâlim bir kimse elbette ki olamaz.

"Böylesine: 'Allah'tan kork!' denilince, benlik ve gururu kendisini günaha sürükler.

Ona cehennem yeter. O ne kötü yataktır!" (Bakara: 206)

Ceza olarak, öfkesinden kükreyen cehennem onun için kâfidir.

Söz ve icraatlarıyla isyankâr olan bu kişilere *"Allah'tan kork! Bozgunculuktan vazgeç, Hakk'a dön!"* diye öğüt verilecek olursa hiç kulak asmaz. Onun bu gibi sözlere hiç tahammülü olmaz. Büsbütün inatlaşır, küfründe ısrar eder ve büyük günahlara kapı açmakta tereddüt göstermez. İsyân ve günahlar onu çepeçevre kuşatır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Firavun kıyamet gününde milletine öncülük eder, onları cehenneme götürür. Gittikleri yer ne kötü yerdir!" (Hûd: 98)

Herkes tâbi olduğu kimse ile beraberdir.

"Resul'üm! De ki: "İşte benim yolum budur. Ben Allah'a dâvet ediyorum. Ben ve bana tâbi olanlar basiret üzerindemiz. Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben müşriklerden değilim." (Yusuf: 108)

Bu Âyet-i kerime Resulullah Aleyhisselâm'a tâbi olanlar içindir. Küfre davet eden, küffarın hükmünü yürütmeye çalışanlara tâbi olan, bu gibi önderleri destekleyen bir kimse Resulullah Aleyhisselâm'a tâbi olduğunu nasıl iddia edebilir? Bu gibi iddia sahiplerinin sözlerinin Allah katında hiçbir geçerliliği yoktur.

Nitekim Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Müminler müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa, Allah ile bir dostluğu kalmaz." (Âl-i imrân: 28)

Dikkat ederseniz bugün ortalığı kâfirler ile dostluk peydah edenler işgal etmiştir. Kendileri saptıkları gibi kendilerine tâbi olanları da guruh guruh cehenneme sürüklemektedirler. Çok acı bir durum. O kadar ikaz ve irşada rağmen birçokları yine gidip; bu Allah ile dostluğu bırakıp küffar ile dostluğu tercih edenlerle beraber oldu. Böylece kendisi de onlardan oldu. Allah'ım bize acısın.

Küfür ve nifak önderlerine tâbi olanların bu durumu nereden başlıyor? İlâhi emirlerden.

İlâhi emir şöyle:

"Allah'a ve ahiret gününe inanan bir milletin; babaları, oğulları, kardeşleri veya akrabaları da olsa, Allah'a ve Peygamber'ine muhalefet eden kimselere sevgi beslediklerini göremezsin." (Mücâdele: 22)

İlâhi emir böyle. Bugünkü türemelerin ise en büyük dostları kâfir.

"Ey inananlar! Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmeyin. Allah'ın aleyhinize apaçık ferman vermesini mi istersiniz?" (Nisâ: 144)

İlâhi emir böyle. Bugünkü münafıklar ise hiçbir ferman dinlemiyor.

"Ey inananlar! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır." (Mâide: 51)

İlâhi hüküm bu. Bunlar ise yahudi ve hıristiyanlara karışmaktan memnunlar hatta şeref duyuyorlar.

"Onlar müminleri bırakıp kâfirleri dost edinirler. Onların tarafında bir şeref ve kudret mi arıyorlar? Bilsinler ki şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

İşte ilâhi hüküm, işte bu küfür ve nifak önderlerinin durumu.

Bu ilâhi hükümleri her fırsatta hatırlatıyoruz. Bunların durumlarını defaatle ortaya koyuyoruz.

Allah-u Teâlâ'nın hükmü hatırlatıldığı zaman bir müslümanın tüyleri ürperir. Oysa birçoklarının kılları kıpırdamadı.

"İman"ını "İmam"ına Peşkeş Çekenler:

Allah-u Teâlâ'nın emirlerini çiğneyen, hükm-ü İlâhi'yi hükümsüz kılmaya, küffarın hükmünü yürütmeye çalışanlara destek vermekle sen de hükm-ü İlâhi'yi kabul etmemiş oluyorsun. Bu küfür önderlerine tâbi olmakla kendi "iman"ını "imam"ına peşkeş çekmiş oluyorsun.

Dünyada onunla beraberdin, onu desteklemiştin, ahirette de onunla berabersin. İlâhi hüküm budur. Buna göre herkes kendi durumunu kontrol etsin.

"İnsan sınıflarından her birini biz o gün imamlarıyla (önderleriyle) beraber çağıracağız." (İsrâ: 71)

Şunu çok iyi bilin ki buradaki gaye nerede olduğunuzu ve nereye gideceğinizi göstermek.

Âyet-i kerime'lere bakın kendi kararınızı kendiniz verin. Sizi size duyuruyorum, kendi ipinizi kendiniz çekin.

Ben size âyetlerle konuşuyorum. Bana saçma sapan şeylerle değil, Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'le delil getirin. Lafa lüzum yok.

Kim ki onları desteklediyse onları destekleyenin âkıbeti de şudur; şu Âyet-i kerime'ye baksınlar görsünler:

"İçlerinde zayıf sayılanlar (tâbi olanlar, peşlerine takıldıkları o) büyüklük taslayanlara 'Siz olmasaydınız biz inanmış olacaktık.' derler." (Sebe: 31)

Binaenaleyh bu büyüklük taslayanlarla beraber imansız olarak huzur-u İlâhî'ye çıkacaklar. Hiçbir pişmanlık fayda vermeyecek. Tâbi oldukları bu kodamanlarla çekişmeleri kendilerine bir fayda sağlayacağından değil, pişmanlıklarından ötürüdür. Ancak tâbi oldukları kodamanlar da kendilerine uyanlar gibi büyük bir azapla karşı karşıya, hepsi de aynı girdabın içindeler:

"Büyüklük taslayanlar ise zayıf sayılanlara (kendilerine tâbi olanlara) 'Size hidayet geldi de, sizi ondan biz mi çevirdik? Hayır, kendiniz suçlu idiniz' derler." (Sebe: 32)

Yani dinden çıktıklarına dair şu Âyet-i kerime kâfidir. İster kabul etsin, ister etmesin.

Kim ki peşlerinden giderse onun bayrağının altına gireceğinden şüphe etmesin. Kim? Kim olursa olsun. **"Küllühüm finnar..."**

Bunu Resulullah Aleyhisselâm buyuruyor, **"Küllühüm finnar = Hepsi ateştedir."**:

"Ümmetim benden sonra yetmiş üç fırkaya ayrılacak, bir fırka müstesna diğerleri hep ateştedir."

– **"Onlar kimlerdir ya Resulellah!"**

"Benim ve ashabımın yolunda olanlardır." (Ebu Dâvud)

Resulullah ve ashâb yolunda olanlar imana, cennete, Cemalullah'a davet ediyor, imansız imamlar, önderler, dünya kodamanları ise ateşe, cehenneme davet ediyor.

"Onları ateşe çağırın imamlar (önderler) kıldık. Kıyamet günü onlar yardım görmeyeceklerdir." (Kasas: 41)

İşte bu ateşe çağırınların dâvetine icabet etmek ne büyük bedbahtlıktır.

Nitekim Huzeyfe -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Birtakım fitneler olacaktır. O fitnelerin kapıları başında cehennem ateşine çağırıcı kimseler olacaktır. Bir ağacın kökünü ısırır halde ölmen onlardan birisine tâbi olmandan senin için daha iyidir." (İbn-i Mâce: 3981)

Bu cehennem davetçilerine tâbi olmanın ne kadar dehşet verici olduğunu görüyorsunuz.

Resulullah –sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir başka Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Benimle ümmetimin misali şu adama benzer: Adam ateş yaktı, pervaneler ve bazı böcekler ateşin etrafına üşüştüler. Onlar süratle kendilerini ateşe atıyorlar, o da onların ateşe düşmelerine engel olmaya çalışıyor. İşte ben de size karşı böyleyim. Siz cehenneme doğru süratle gidiyorsunuz, ben de eteğinizden tutmuşum, size mâni olmaya çalışıyorum." (Müslim)

İşte Âyet-i kerime işte Hadis-i şerif.

Bu ümmetin ferdiyim demekle kurtulucağınızı zannetmeyin.

Biz de ateşten kurtulmanız için bunca hakikati her fırsatta neşrediyoruz. Dinleyen, idrak eden kurtuluyor. Birçokları ise kendi heva ve hevesine uyup ateşe çağırınların peşinden gidiyor.

Bütün peygamber efendilerimiz ümmetini Deccal'in fitnesinden korkutmuşlardır. Böyle olduğu halde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Sizin için Deccal'den daha çok Deccal olmayanlardan korkarım.

– Onlar kimlerdir?

Saptırıcı imamlardır." (Ahmed bin Hanbel)

Bu önderlere tâbi olanlar kaydılar. Büyük bir imtihandı. Çok kötü bir imtihan verildi. Bakalım ne çıkacak bu hallerden. Allah'ım sonumuzu hayırlı etsin.

Biz işi sıkı, ciddi tuttuk. Büyük bir azim ve gayretle, hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeden, hiçbir zalimden korkmadan bu neşriyatı, bu cihadı yaptık. Bize Allah gerek. Kim nereye giderse gitsin.

"Küffara, münafıklara, kodamanlara uymayın, doğru yoldan ayrılmayın!" dedik. Dinleyen dinledi, dinlemeyen kendi nefis arzusuna göre hareket etti; bu münafıklara destek verdi.

Bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"Benimle, Allah'ın beni kendilerine peygamber olarak gönderdiği kimselerin hâli şuna benzer: Bir adam bir topluluğa gelerek: "Gözümle gördüm, üzerinize bir ordu geliyor. Ben hiç bir maksadı olmayan bir haberciyim. Hemen kaçıp kurtulun." der. Onlardan bir kısmı sözünü tutarak gizlice kaçıp kurtulmuştur. Bir kısmı da haberciye inanmadığından ordu sabahleyin ansızın gelip onları tamamen yok etmiştir." (Buhârî)

Bu hakikati şöyle bir temsille biraz daha açalım:

Balıkçı ağını denize atmış, yavaş yavaş ağını topluyor. İçindeki balıkların hiçbir şeyden haberi yok. Ancak biraz sonra sudan çıkacak, hayat bitecek. İnsan da böyle. Resulullah Aleyhisselâm hayat deryasına dalanlar kurtuldu. Saptırıcı önderlerin ateş deryasına dalanlar helâk oldu.

Onlara uyan onlarla beraber haşrolunacak. Hangi yolda bulunursa bulunsun. Onlara uyan onlardandır. Biz katiyyen "Hayır yapmayın!" demiyoruz. "Ben size söylemişim; dinleseydiniz kurtulsaydınız."

Biz hakikatleri Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle bildirdik. Kâfir, münafık, kodamanların peşinden giden gitti. Mesuliyeti ona aittir.

Halbuki;

"Müminler o kimselerdir ki;

Allah zikredilince kalpleri titrer, kendilerine Allah'ın âyetleri okunduğu zaman bu onların imanlarını artırır ve yalnız Rabb'lerine tevekkül ederler." (Enfâl: 2)

O ise bu kadar Âyet-i kerime'yi okumuş, kılı kıpırdamamış, ahirette hiçbir dostu olmaz.

Ama "Yapmayın, etmeyin!" demem. Çünkü o da mukadderatına doğru gidecek. Yapmasaydı. Yazımızı görüyor, beyanlarımızı görüyor. Ahmet'in hatırı, Mehmet'in hatırı Hakk yanında geçmez; emir geçer. Onun için bu hususta lafımız olmuyor, kimseyi zorlamıyoruz.

Ama ilân etmeseydik, bildirmeseydik, mesul olurduk. Çünkü herkes imtihanını verecek.

Herkes İmtihanını Verecek:

Allah-u Teâlâ bu dünyayı bir imtihan sahnesi olarak yaratmıştır.

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır." (Mülk: 2)

Bu bir imtihan sahnesidir. Sahneye koyuyor. İmtihanını veren göçüyor; ama iyi, ama kötü... Ne alimler, ne zâlimler... Nemrudlar, firavunlar hepsi geldi geçti...

Hiçbirisine kalmadı, ama bugünlere de kalacak değil.

Binaenaleyh herkes imtihanını verecek.

Dünya saltanatının bir cazibesi var. Nefis şu önderin, bu önderin adamı olayım diye meydediyor. Ancak Hazret-i Allah'a hasım kesilmiş münafıkların, küffarın, dünya kodamanlarının avanesi olanların vay haline!

İşte bu âkıbetten kurtulmaları için Allah-u Teâlâ şu emri veriyor:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkunuz ve sâdiklarla beraber olunuz!" (Tevbe: 119)

Bulmuş, ama dinlememiş. Gidiyor yine kodamanlara meylediyor. İsmi onun defterinde çıktığı zaman "Eyvah!" diyecek, ama iş işten geçmiş olacak.

"Selâm hidayete tâbi olanlara olsun." (Tâ-hâ: 47)

Bir topluluğun başına felâketler gelip belâlara uğrayacakları zaman, oranın ileri gelen mütekebbir ve müstebirleri azgınlaşır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Biz bir memleketi, yıkıp yok etmek istediğimiz zaman, oranın şımarık varlıklılarına (iyilikleri) emrederiz. Buna rağmen onlar orada itaatsizlik edip kötülük işlerler. Artık o memleket helâke müstehak olur, biz de orayı darmadağın ederiz." (İsrâ: 16)

Bunlar tarihte birer ibret numunesi olmuş olurlar.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ- bu Âyet-i kerime'ye şu şekilde mânâ vermiştir:

"Onların kötülerini başa getiririz, onlar o memlekette isyan ederler. Böyle yaptıkları zaman da Allah-u Teâlâ onları azap ile helâk eder."

Yani halkın helâkine vesile olurlar.

Nitekim diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Böylece biz her memleketin ileri gelenlerini (kodamanlarını veya idarecilerini) en büyük günahkârlar yaptık ki, orada hileler çevirsinler." (En'âm: 123)

Hususiyetle ileri gelenlerin mevzu edilmesi, onların sahip oldukları geniş imkânların daha çok olmasından; başkalarına kıyasla kendilerini hile ve tuzaklara, isyan ve tuğyana, küfür ve inkâra daha çok yöneltmiş olmasındandır.

Her biri koyun postuna bürünmüş bir kurda benzer. Makamları yükseldikçe, servetleri çoğaldıkça, isyan ve günahları da artar.

Bu ise imtihanın tam olarak yapılabilmesi, ilâhi takdirin bütünüyle yerine gelmesi, herkesin kendisine kolaylaştırılan yolda yürümesi ve en sonunda herkesin hak ettiği karşılığı bulması içindir.

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

"Halbuki onlar aslında yalnız kendilerini aldatıp hile yaparlar, amma farkında olmazlar." (En'âm: 123)

Hiç şüphesiz ki bunun vebali kendilerini kuşatacaktır.

Fakat dikkat ederseniz herkes sandalyeye üşüşüyor, o ölüm sandalyesine doğru koşuyor değil mi? Bugün o ölüm sandalyesinden kurtulan kaç kişi olabilir?

Halbuki mülkün mutlak sahibi olan Allah-u Teâlâ insanları kudret eliyle yaratmış ve dünya sahnesine denemek için göndermiştir.

Hayat deneme ve mükellefiyet yeridir, ölüm ise ceza ve mükâfat yeridir; orası imtihanın sonucudur.

Nice iyi âmirler geldi, bunun yanında nice vatanına ihanet edenler de geldi. Bu sahnede imtihanlarını verip gittiler.

Kimisi Kelimâtullah'ın yükselmesi için canını ve malını seve seve Allah uğrunda feda etti, şehâdet şerbetini içti, ebedî saâdete erdi.

Öyle kimseler vardır ki Hazret-i Allah'a gönülden bağlıdır, Allah uğrunda canını ve malını fedâ edeceğine dâir söz vermiştir.

Kalben bu sözleri verenlere âit Allah-u Teâlâ'nın şöyle bir ferman-ı ilâhîsi var:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir.

Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

İşte bunlar samimi bir niyetle hareket ettiler ve bu sonsuz şerefe erdiler.

Mülk Hazret-i Allah'ındır, dilediğine verir, dilediğinden alır.

Âyet-i kerime'sinde:

"Allah mülkünü dilediğine verir." buyuruyor. (Bakara: 247)

O Mâlik-ül mülk'tür. Kulların elindeki de O'nun mülküdür, hatta kulun bizzat kendisi de O'nun mülküdür. Mülkünün hem sahibi hem hükümdarıdır.

İstediği olur, istemediği olmaz. Her dilediğini dilediği gibi yapar. Dilerse mülk verir hükümdar yapar, dilerse indirir atar. Dilediğini izzet sahibi yapar, dilediğini zillet sahibi yapar.

"Bugün mülk kimindir? Tek ve Kahhar olan Allah'ındır!" (Mümin: 16)

**Ey Müslümanlar!
Size Hitap Ediyoruz:**

Allah-u Teâlâ:

"Hepiniz topluca, sımsıkı Allah'ın ipine sarılın, parçalanıp ayrılmayın." (Âl-i imran: 103)

Âyet-i kerime'si ile parçalanmamayı emir buyurur. Halbuki bu bölücüler dinimizi ve vatanımızı bölmeye çalışıyorlar. Siz ise Allah-u Teâlâ'nın bu emr-i şerif'ine itiraz ediyorsunuz, dolayısı ile inkâr etmiş oluyorsunuz. Onları müslüman gibi göstermeye

çalışmakla bu bölücülere arka çıkıyorsunuz, parçalanmaya yol veriyorsunuz. Acaba bu vebalin altından nasıl kurtulacaksınız?

•

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra, parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. Onlar için kıyamet günü büyük bir azap vardır." (Âl-i imran: 105)

Bu Âyet-i kerime'de yetmiş üç fırkadan o bir fırkaya işaret ediliyor. Yani "Siz de o kayanlar gibi olmayın, onlar için pek acıklı bir azap hazırladım, siz de kayarsanız bu felâkete uğrarsınız." diye o bir fırkayı ikaz ediyor Hazret-i Allah.

"İnandıktan sonra yoldan çıkmış olmak ne kötü bir addır. Kim de tevbe etmezse işte onlar zâlimlerdir." (Hucurât: 11)

Zâlimler güruhundan olmamız için Hazret-i Allah'ta birleşmemiz, yekvücut hâlinde olmamız icab ediyor.

Her kim ki bu emr-i İlâhi'yi dinlemeyip yoldan saparsa, imamına taparsa, artık onun Hazret-i Allah ve Resul'ü ile ne ilgisi olur? Hiçbir ilgisi kalmaz.

Siz ise bu Âyet-i kerime'leri inkâr edip dinlerini parçalayan bu bölücülerini İslâm'mış gibi kabul ediyorsunuz, bir nevi Allah-u Teâlâ'ya karşı geliyorsunuz.

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Allah'a ve Resul'üne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin. Sonra korku ile zaafa düşersiniz ve kuvvetiniz elden gider." buyuruyor. (Enfâl: 46)

Siz bu Âyet-i kerime'yi inkâr edip parçalanmayı mı tasvip ediyorsunuz?

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Hepiniz O'na yönelin ve O'ndan korkun, namaz kılın, müşriklerden olmayın. Onlar ki dinlerinde ayrılığa düşüp fırka fırka oldular. Her bölük her parti kendi tuttuğu yoldan memnundur, yanında bulunan (din veya kitapla) sevinmektedir." buyuruyor. (Rum: 31-32)

Allah-u Teâlâ **"Siz onlar gibi olmayın!"** diye emrettiği halde, siz bunlara müslümandır diyorsunuz ve bunlarla oluyorsunuz. Bu Âyet-i kerime'leri inkâr ediyorsunuz.

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"İnsanlar ilk önce bir tek ümmet idiler. Sonradan ayrılığa düştüler."

Eğer Rabb'inden ezelde bir takdir geçmemiş olsaydı, ihtilâfa düştükleri şeyler hakkında hüküm çöktan verilmiş olurdu." buyuruyor. (Yunus: 19)

Buradan anlaşılıyor ki, Allah-u Teâlâ bölücülere ne kadar gadaplanmış! Siz bu Âyet-i kerime'yi inkâr edip onlara hoş nazarıyla bakıyorsunuz.

Hazret-i Allah ve Resulullah Aleyhisselâm'ın müsamaha ile karşılamadığı dini hükümlerde müsamahalı davranmak küstahlıktır, ancak dinden çıkan bir kimsenin yapabileceği bir cürettir.

Allah-u Teâlâ'nın bunca emirlerine rağmen, bunlara aldırmayıp hoşgörülü olanların bu hali gafletlerinden mi, cehaletlerinden mi, imanlarından mı geliyor?

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"İşte bu benim dosdoğru yolumdur. Siz ona uyun. Başkaca yollara gidip de onlar sizi Allah'ın yolundan ayırmasin." buyuruyor. (En'am: 153)

Bunlar ise Allah-u Teâlâ'nın dinini bıraktılar. Kendi uydurdukları sapık yollara saptılar. Siz bu yoldan sapanları, dünyaya tapanları müslüman olarak göstermeye çalışıyorsunuz. Bu hareketiniz Hazret-i Allah'ın bu Âyet-i kerime'lerine ters düşmüyor mu?

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Aralarında çıkan gruplar, birbirleriyle ayrılığa düştüler. Acıklı bir günün azabı karşısında vay o zulmedenlerin haline!" buyuruyor. (Zuhruf: 65)

Allah-u Teâlâ'nın bölücüler hakkındaki beyanı ve azabı budur. Onlara nasıl gadaplandığını, nasıl cezalandıracağını da beyan buyuruyor. Siz ise bunları savunmaya kalkışyorsunuz. Bunları hâlâ müslüman görüyorsunuz.

Allah-u Teâlâ'nın Âyet-i kerime'lerini hiçe sayarak, kendi zannınıza dayanarak hüküm verdiğinizden, siz de onlarla beraber olursunuz. Azapta müşterek olduğunuzun farkında bile değilsiniz.

Çünkü siz Allah-u Teâlâ'nın açık açık emir ve fermanlarına itiraz ediyorsunuz. İtiraz ise inkârdır. İnkâr ise küfürdür, küfrün cezası ise cehennemdir.

Büyük bir imtihan karşısındasınız. Ya Hazret-i Allah'a ve Kelâmullah'a iman edeceksiniz, veyahut ki bölücülere inanacaksınız.

•

Allah-u Teâlâ İslâm dininde kimlerin kardeş olduklarını beyan buyuruyor ve iman edenlere duyuruyor:

"Küfürden vazgeçip tevbe eder, namazı kılar, zekâtı verilerse artık onlar din kardeşinizdir. Biz bilen bir kavme, âyetlerimizi böyle açıklıyoruz." (Tevbe: 11)

"Hazret-i Allah'a ve Resul'üne inandım, bölücülükten vazgeçtim." dedikleri zaman o müslüman olur.

Aksi halde, Hazret-i Allah kulluğuna, Resulullah Aleyhisselâm da ümmetliğine kabul etmediğine göre, o istediği kadar müslümanım desin hükümsüzdür.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Fırka fırka olup dinlerini parça parça edenlerle senin hiçbir ilgin yoktur."
(En'am: 159)

Bu ilâhi bir hükümdür, bir emirdir.

"Semi'nâ ve etâ'nâ" Ben bu emri işittim ve itaat ettim, hiçbir bölücü ile ilgim yoktur.

Biz Hazret-i Allah'ın emirlerine uyarız ve itaat ederiz. Biz halka bağlı değiliz. Hepsi gelmiş, hepsi gitmiş bizi ilgilendirmez.

Biz sadece bize emrolunanı işlemekle mükellefiz. Allah-u Teâlâ hidayeti dilediğine verir.

Gayemiz bütün müslümanların Hazret-i Allah ve Resul'ünde birleşmelerine gayret etmek ve bölücülükten kurtarmaktır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İhlâs Sûre-i Şerif'i (16)

İHLÂS SÛRE-İ ŞERİF'İNİN BÂTİNÎ MANÂSÎ (11)

Ekim 2015
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

İlm-i Billâh:

Hazret-i Kur'an'ın en ince noktası "**Âyet-ül kürsî**" ile "**İhlâs-ı şerif**"tir.

Bu sırrı bilebilmek için Allah-u Teâlâ'yı görmek şarttır. O'nu görmeyen kimse ne bilir, ne de hafsalası alır. Duysa da yine bilmez. Ne ilmi yeter, ne de aklı yeter.

Çünkü aklın da ilmin de "**Ulül-elbâb**"a dayanan bir husustur. "**Ulül-elbâb**" Allah-u Teâlâ'nın duyurması ve göstermesi ile husule gelen akıldır. Bu noktaya gelen kimsenin aklı da ilmi de durur. Bu sahaya hiçbir ilim giremez.

Şu kadar var ki Evliyâullah'tan bazı zevât-ı kiram bu hususa işaret etmişlerdir.

Nitekim Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Feth'ür-Rabbânî**" adlı eserinde şöyle buyurmuştur:

"O öyle bir kuldur ki, Hakk'a vâsıl olmuş, O'nu görmüş ve mâsivâ denen Hakk'ın zâtından gayri şeyleri bilmiştir." (60. Meclis)

Onlar bu hususu görerek ve bilerek konuşuyorlar. Allah-u Teâlâ'yı gören, gösterdiği kadar bilir, başkasına şâmil değildir.

Hakîm-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri Hâtem-i veli hakkında bin küsur sene önce "**Hatm'ül-Evliyâ**" ismiyle müstakil bir eser yazmış ve onun Allah-u Teâlâ'nın hususi himayesinde olacağını, O'nu göreceğini ve O'nunla konuşacağını açıklamıştır.

Eserin Yirmi Birinci Bölüm'ünde şöyle buyurmaktadır:

"Sonra başka bir mertebeye yükselir, o da Heybet ve Üns'tür. Heybet O'nun celâлиндendir, Üns ise O'nun cemâлиндendir. O'nun celâline baktığında korkar ve toplanır. Şayet onu bu şekilde bırakırsa bütün işlerinde âciz olur, atılmış bir elbise gibi olur veya ruhsuz bir vücut olur. O'nun cemâline baktığında bütün damarları sevinçten dolup taşar. Şayet onu bu şekilde bırakırsa nefsi coşar ve sınırı aşar. Heybet onun şîârı, Üns ise onun elbisesi olur. Böylece kalbi dosdoğru olur ve nefsi sevinir. Sonra onu başka bir mertebeye yükseltir. O mertebe 'İnfirad billâh' yani 'Allah ile kalma'dır."

Hakîm-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Nevâdirü'l-Usûl**" adlı eserinde ise velâyet mertebelerinin en üst derecesine vâris olan Hâtem-i veli'nin vasıflarını bir bir beyan ederek şöyle buyurmaktadır:

"Ehlullah'ın bir kısmı en yüksek velâyet derecesine sahip olur. Bu kimse, Allah-u Teâlâ'nın, kendisini velâyeti için seçip kullandığı bir kuldur."

O Allah-u Teâlâ'nın kabzasında (hususî himayesinde) hareket eder, O'nunla konuşur, O'nunla görür, O'nunla tutar, O'nunla anlar." (Nevâdirül-Usûl, cilt:1, sh: 339)

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

-Hicretin Altıncı Yılı-

Hudeybiye Andlaşması (2)

Ekim 2015
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Hudeybiye:

Resulullah Aleyhisselâm yoluna devam etti. Kâbe-i muazzama'ya doğru adım adım yol alıyordu. Önce Gamim mevkiine gelip kondu, daha sonra da Seniyye mevkiine gelindi. Oradan devam edildiği takdirde Kureyşliler'in bulunduğu yere inmek mümkündü.

Resulullah Aleyhisselâm üzerinde olduğu halde devesi Kasvâ çökmek istedi, müslümanlar: "**Kalk, kalk!..**" diyerek engel olmak istedilerse de olmadılar. "**Kasvâ çöküp kaldı, Kasvâ çöküp kaldı!..**" dediler.

Bunun üzerine Resulullah Aleyhisselâm:

"Hayır! Kasvâ çöküp kalmadı. Onun böyle bir huyu da yok. Ancak ona, file (Mekke'ye girmeye) mâni olan mâni oldu." buyurdu. (Ebu Dâvud)

Sonra ilâve etti:

"Nefsimi kudret elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Kureyş Allah'ın Harem'inde işlenmesini yasakladığı şeylerden hangisini benden isteyecek olurlarsa, muhakkak kabul edeceğim, onların bu yoldaki isteklerini yerine getireceğim."

Sonra Kasvâ kaldırılmak için zorlanınca sıçrayıp kalktı. Resulullah Aleyhisselâm onu Kureyşliler'den başka tarafa doğru sürdü.

Gerçekten de Kasvâ çökmemiş olsaydı, doğruca Kureyş müşriklerinin üzerine varacaklardı. Bu durum ise, haram aylarda bulunmalarına rağmen bir çarpışmayı kaçınılmaz duruma getirebilir, kan dökülebilirdi.

Nihayet suyu çok az olan Samed kuyusunun yanına indi. Burası Hudeybiye mevkiinin en uç noktasında idi.

"Siz de hayvanlarınızdan ininiz!" buyurdu.

Müslümanlar da indiler. Adı geçen kuyunun suyu azdı. Gelenler avuç avuç içince çok geçmeden suyu kurudu. Resulullah Aleyhisselâm'a susuzluktan şikâyetinde bulundular.

Seleme -radiyallahu anh- der ki:

"Hudeybiye'ye Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile beraber geldik, bin dört yüz kişi idik. Kuyunun başında elli koyun vardı. Kuyu bunları bile sulayamıyordu. Derken Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- kuyunun kenarına oturdu, ya duâ etti, ya da ağzının su çalkantısını kuyuya döktü. Bunun üzerine kuyu coştı, biz de hem su içtik, hem hayvan suladık." (Müslim: 1807)

Resulullah Aleyhisselâm'ın duâsı bereketi ile müslümanlar Hudeybiye'de tekrar tekrar yağmura tutuldular ve suya kavuştular.

Kureyş İle Müzakereler:

O sırada Huzâa kabilesi müslüman değildi. Fakat müslümanlarla birlikti. Kabile reisi Büdeyl bin Verka bir grupta âniden çıkageldi. Büdeyl'i Mekkeliler hususi olarak göndermişti. Resulullah Aleyhisselâm'la görüşüp maksadını öğrendi, Kureyş'in kararını da Resulullah Aleyhisselâm'a bildirdi. Resulullah Aleyhisselâm da Büdeyl'i Kureyşlilere gönderdi.

"Müslümanların Mekke'ye gelişi aslâ savaşmak için değildir, Kâbe'yi ziyaret içindir. Mekkeliler isterlerse kendileriyle antlaşma yapılabilecektir." buyurdu.

Kureyş'in ileri gelenleri de savaşı istemiyorlardı. Hatta sulh sayesinde Şam ticaretinin tekrar açılacağını umuyorlardı. Müslümanlarla temas edebilmek için, Sakif kabilesinden Urve bin Mesud'u, Resulullah Aleyhisselâm'a gönderdiler.

Urve, Resulullah Aleyhisselâm'la görüştüktan sonra Kureyşliler'e gördüklerini anlattı. Fakat Urve'nin sözleri Mekkeliler tarafından iyi karşılanmadı. Hattâ Kureyşliler, müslümanlara bir baskın yapılması için askerî bir birlik bile göndermişlerdi. Müslümanlar harp niyetinde olmadıklarını göstermek için, esir ettikleri bu birliği salıverdiler.

Kureyşliler'i kendi elçilerinin bile ikna edemediklerini gören Resulullah Aleyhisselâm, Mekkeliler'e Hazret-i Osman -radiyallahu anh-ı gönderdi. Mekke'de akrabası çok olduğu halde, Hazret-i Osman -radiyallahu anh- Mekkeliler tarafından göz hapsine alındı. Çünkü Kureyşliler, Kâbe ziyareti için yalnız kendisine müsaade ediyorlardı. Hazret-i Osman -radiyallahu anh- da: **"Ben Kâbe'yi ancak Resulullah Aleyhisselâm'ın arkasından ziyaret ederim."** demiş, yalnız başına tavaf etmemiştir.

Rıdvan Biati:

Beklenen zaman içinde Hazret-i Osman -radiyallahu anh- geri dönemedi. Mekke'de Kureyşliler tarafından öldürüldüğü haberi bile yayıldı. Durum çok nazik bir safhaya girmiş oldu. Müslümanlar hem az hem de silâhsızdı. Fakat Hazret-i Osman -radiyallahu anh-ın Kureyşliler tarafından öldürülmesi ihtimali karşısında Resulullah Aleyhisselâm bu işi Kureyş'in yanına bırakmak istemedi. Hemen Ashâb'ını topladı ve:

"Müşriklerle vuruşmadıkça, buradan ayrılamayız!" buyurdu.

Allah yolunda canlarını fedâ için Ashâb'ını biate çağırdı. Hepsi de savaşıarak ölmeye, aslâ kaçmamaya söz verdiler. Ellerini tutarak Resulullah Aleyhisselâm'a biat ettiler.

Resulullah Aleyhisselâm Hazret-i Osman -radiyallahu anh- adına bir eliyle diğer elini tutarak onu da biate kattı.

Allah-u Teâlâ Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin şerefini arttırmak için Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Resul'üm! Sana biat edenler, ancak Allah'a biat etmiş olurlar. Allah'ın eli onların elleri üstündedir." (Fetih: 10)

Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerat'ının, Resulullah Aleyhisselâm'ın elini musafaha etmek suretiyle biat yapıldığından; Âyet-i kerime'de Resulullah Aleyhisselâm'ın elinin Allah-u Teâlâ'nın eli makamında olduğu beyan buyurulmaktadır.

Bu merteye hiçbir beşerin ulaşamayacağı bir mertebedir.

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

"O halde kim bu ahdini bozarsa, ancak kendi aleyhine bozmuş olur. Kim de Allah'a verdiği ahde vefa gösterirse, Allah ona büyük bir ecir verecektir." (Fetih: 10)

O ecir cennettir, cennette Allah-u Teâlâ'nın rızâsı ve O'nun cemâlini görmektir.

İslâm tarihinde Akabe biatı gibi büyük bir değer taşıyan bu biat, vâdide bir ağaç altında yapıldı. Yalnız bir münâfik devesinin arkasına gizlenerek biate katılmadı.

Bu biatten sonra Ashâb-ı kiram'ına:

"Bugün yeryüzünde yaşayanların en hayırlısı sizsiniz." buyurdu. (Buhârî)

Bu biata katılanlar Allah-u Teâlâ'nın hoşnutluğuna erdikleri için bu biata **"Biatü'r-ridvan"** adı verildi.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Resul'üm! Andolsun ki, sana ağaç altında biat eden müminlerden Allah hoşnut olmuştur. Gönüllerinde olanı bilmiş, üzerlerine huzur ve güven indirmiş, onları yakın bir fetihle mükâfatlandırmış ve ele geçirecekleri bol ganimetler bahşetmiştir."

Allah güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir." (Fetih: 18-19)

Bu bol ganimetler Hayber ganimetleridir ki, atlıya iki, yayalara bir hisse olarak paylaştırılmıştır.

Hudeybiye Antlaşması:

Müslümanların Resulullah Aleyhisselâm'a karşı mutlak itaatlerini, dinlerine olan derin bağlılıklarını gösteren bu biat, Mekke'de duyuldu. Kureyşliler'i korku saldı ve göz hapsinde tuttıkları Hazret-i Osman -radiyallahu anh-ı hemen bıraktılar.

Resulullah Aleyhisselâm'a sulh yapmak için bir heyet gönderdiler. Heyetin başkanı Süheyl bin Amr idi. Sulh şartları uzun ve hararetli münakaşalardan sonra kabul edildi.

Tarihte müslümanların yaptıkları ilk sulh antlaşması "**Hudeybiye**" oldu.

Bu antlaşmanın başlıca maddeleri:

1–Hudeybiye muahedesi on sene devam edecek bir antlaşma idi. Bu antlaşmaya göre iki taraf bu müddet içinde birbirlerine hiçbir surette saldırıda bulunmayacak,

2–Müslümanlar bu sene Kâbe-i muaazzama'yı ziyaret edemeyecek, bu ziyaret ancak bir sene sonra yapılabilecek,

3–Kâbe'yi ziyarete gelecek olan müslümanlar Mekke'de üç günden fazla kalamayacak, yanlarında da birer kılıçtan başka silâhları bulunmayacak,

4–Müslümanlar Kâbe-i muazzama'yı ziyaret ederken Kureyşliler Mekke dışına çıkacak, müslümanlarla temas etmeyecek,

5–Bir Kureyş'li velisinin izni olmaksızın, müslümanlar tarafına geçerek Medine'ye giderse, müslüman dahi olsa iade edilerek Mekkeliler'e teslim olunacak. Fakat müslümanlardan biri Kureyş tarafına geçerek Mekke'ye giderse geri verilmeyecek,

6–Kureyş kabilesi dışında kalan diğer Arap kabileleri, isterlerse Resulullah Aleyhisselâm'ın, isterlerse Kureyş'in himayesine girebilecek.

Hudeybiye muahedesi, şâhid sıfatıyla orada bulunan Muhâcirler ve Ensâr'ın bir kısmı ile müşriklerin ileri gelenleri tarafından imzalandı. Muahedenin kâtipliğini Hazret-i Ali -radiyallahu anh- yapıyordu. Muahede şartlarının ağırlığından müteessir olmuş, bir iki defa kalemi elinden bırakmıştı. Kureyş'in baş temsilcisi Süheyl, muahede yazılırken daha çok "**Resulullah**" sözüne itiraz etmiş, silinerek yerine "**Abdullah oğlu Muhammed**" yazılmasında ısrar etmişti. Resulullah Aleyhisselâm:

"Vallâhi, siz yalanlasanız da ben Allah'ın Resul'üyüm." diye cevap vermişti.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh-:

"Vallâhi ben Resulullah ünvanını kat'iyyen silemem!" deyince Resulullah Aleyhisselâm:

"Sen bana o kelimelerin yerini göster!" buyurmuş, o tabiri kendi eliyle çizerek "**Abdullah oğlu Muhammed**" künyesini yazdırmıştı.

Muhterem Ömer Öngüt

-kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin

Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar

(60)

Ekim 2015
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

"Sabredeceksiniz, Derecenizi Alacaksınız!"

Yeni bir ihvan hanımı ile olan ibtilâsından bahsetti, bu arada bir de rüyâ anlattı.

"İçti toprak dolu bir saksı varmış, çiçek yokmuş, içini kurtcuklar kaplamış." Buyurdular ki:

"Tamam işte efendim. Sizin evinizde çiçek var amma, içerisinde kurt var. O saksıyı ya boşaltmanız lâzım, veyahut Cenâb-ı Hakk hidayet verir de sizi kurtarır.

Allah'ım ya ıslah etsin, ya da kurtarsın. Öyle kadın var ki yakını yabancısıdır, yabancı ise yakınıdır. Nefsimden ve kadının şerrinden Allah'ıma sığınırım.

Ahkâmdan dışarı çıktığı zaman iş değişir. Biz sizi üzüyor diye üzülmüyoruz, Ahkâm hâricindeki hareketlerine üzülüyoruz. Attığı adımı takip edin, ahkâm haricinde hareket ettirmeyin.

Ahkâmı çiğnemediği müddetçe diğer hususlarına sabretmeniz gerekir.

Yoksa; sizi üzmüş, sizi kırmış, bunlar mevzu değil efendim. Size hakaret etmekle zarar etmiş olmazsınız. Sabredeceksiniz, derecenizi alacaksınız. Sabır çok iyidir, yalnız ahkâm dahilinde iyidir.

Efendi Hazretleri belki de Vâlîde Hanım yüzünden ermiştir. Derecesinin artmasına vesile olmuştur. Çünkü Vâlîde Hanım çok celâlli idi. Efendi Hazretleri ise çok kemâlli idi. Celâliyet, kemâliyetin yükselmesine vesile oluyor."

Ehl-i Hakikatla, Sahtesini Ayıran Vasıflar:

"Vereceksin almayacaksın. Hizmet edeceksin hizmet beklemeyeceksin. Herkesten daha mütevazı olacaksın, herkese hürmet edeceksin, sen hürmet beklemeyeceksin.

Bu noktada ehl-i hakikatla, sahtesi hemen belli olur."

Nurlu ve Özlü Sözler, Beyanlar:

"Bir insan herkese iyilik düşünürse, herkese şefkat ve merhamet nazarı ile bakarsa, Hazret-i Allah onun iyilik sermayesini artırır, kendisine varacak yolları aralar, imanını kemâlleştirir, onu beşeriyete faydalı kılar.

O kul böylece Hazret-i Allah ile alış-verişe koyulur. Etrafını nurlandırır. Her nurlanan kimse de hidayete mazhar olduğu için ona müteşekkir."

•

"Herkes karşı sevgimiz, saygımız, şefkat ve merhametimiz olacak. Ben kötü zannederim, belki Cenâb-ı Hakk'ın indinde çok makbuldür. Kötülemeye hakkım, salâhiyetim yok. Sevmem-saymam lâzım ki, beni de sahibim sevsin, sevdiğilerinin yanında saydırsın."

•

"Kalplerin bir noktada birleşmesinden, çarpmasından, el birliği ile Hakk'a yönelmesinden Hazret-i Allah çok hoşlanır. Çok hoşlandığı için de ihsanını ziyade eyler.

İkinci bir husus; dağılmış, parçalanmış bir ordunun yekvücut haline gelmesi ile de büyük bir kuvvet meydana gelir."

•

"Hazret-i Allah bir kalpte mâsivâ görürse, o kalpte tecellî etmez."

•

"Cenâb-ı Hakk fakire bütün sevgililerini sevmeye ve değer verme lütfünü bahşetmiştir. Hepsinden aşağıda olduğumuzu nefsimize kabul ettirmişizdir.

Hazret-i Allah'ın değer verdiklerinin hiçbirini ayırmaksızın sevmek, birlik husule getiriyor ve birisi hepsi, hepsi birisi olmuş oluyor. O muhabbet birlikten Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine, ondan da Hazret-i Allah'a gidiyor. Böylece muhabbetullah sirayet ediyor."

•

"Biz birçok hadiselerle meşgulüz. Onun için diyoruz ki, akıllı olan ihvan bizi üzmez. Görünüşte üzüyor zanneder, fakat üzdüğü zaman da çok büyük kaybı olur. Kolay kolay da iflâh olmaz. Hazret-i Allah dilerse onun amelini boşa çıkarır."

•

"Okuyup anladığınızı hemen amel çarkına koyun, tatbikine koyulun. Okunanlar kitapta kalacaksa okumanın ne ehemmiyeti kalıyor?"

•

"Hakk'a karşı gözünü aç, yalnız O'na rağbet et. O sana ışık tutarsa, karanlığı o ışıkla boğarsın, o ışıkla önünü görürsün."

Senin bilgin sana bilgisizlik verir, "Biliyorum!" dersin yanılırsın.

İşık zannedersin, halbuki o aslında karanlıktır. Karanlık zannettiğin şey de ışıktır.

Nefsin sefâsını ruhun sefası zannedersin. Nefsin karanlık olduğu için zulmeti ve nuru tefrik edemiyor.

Bunun içindir ki ilmim olmadığına binlerce şükrediyorum. İlmim yok, bilgim yok... Bunu büyük bir lütuf olarak kabul ediyorum. Bütün icraat O'nun, O'nun olduğu da apaçık ortada.

Fakire ilim vermemekle yardım etmiş. Dilerse bu noktadan kurtarır. Çünkü nefis dâima ene putunu ortaya koymak ister."

•

"Allah'ıma yemin ederim ki, O'na yaraşır zerre bir amelim yok. Ancak O'nun rahmet, merhamet ve lütfuna sığınıyorum."

Sahibim'den en çok istediğim bir duygu var. 'Allah'ım! Beni küçült, küçült, küçült, öyle küçült ki bir hiç haline getir. Erisem dahi bir damla pislik olur. Onu da kazıyiver, ondan sonra kurtulayım. Efendiliği, büyüklüğü başkasına ver.' Allah'ımdan en çok istediğim budur. Herkes her şeyi ister, ben O'nu istiyorum."

•

"Allah-u Teâlâ kuluna ruhsat verince en evvelâ en sevdiği en yakınını çeker. Allah-u Teâlâ ona yine ruhsat verir, bu sefer yakınına yakın olanı çeker. Allah-u Teâlâ yine ruhsat verir, bu sefer samimi selâm vereni çeker.

'Allah-u Teâlâ ruhsat verirse samimi selâm verenden geçmeyiz.' sözünün mânâsı budur.

Dördüncü bir şefaât daha vardır ki, yana yana kömür haline gelmiş, fakat sen onu simasından tanıyorsun.

Allah-u Teâlâ ruhsat verirse onları da toplar, bir sinek gibi deryaya koyar, o derya hayat verici bir deryadır.

Allah-u Teâlâ onları bitki bitirir gibi bitirir ve cennet-i âlâya girerler. Bu gizli bir ifşaattır, şimdiye kadar bu sırrı açmamıştım."

[| Hakikat'te Bu Ay | Diğer Sayılar | Ana Sayfa |](#)

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (183)

**Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî
-kuddise sirruh- (31)**

Ekim 2015
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

"ANKÂ-İ MUĞRİB FÎ MA'RİFETİ HATMÜ'L-EVLIYÂ ve ŞEMSÜ'L-MAĞRİB" KİTABI

Bir Fasıl:

Bu iş meydana geldiği vakit, o aynı zamanda; batan mânevî bir denizin de gizli kaynağıdır.

Sonuç:

Sıdk mevkii ve Hakk'ın sırlarının mahalli, kalbe işâret eder. O bir "**Bahr-ı muhîr**"tir; alabildiğine geniş bir denizdir. Ona, kendisinde birtakım terkipler bulunan ve hareketler de suskunluklar da kendisinden çıkan, saf ve katışıksız bir âlem îtibar kazandırabilir.

Bir Fasil:

Bu kaynağı ancak, rûhu henüz cisimlenmemiş olan kimsenin bilebileceği, Hakk'ın ona (bunu) "Ledün ilmi"nden öğreteceği söylendiği zaman; kendi istediği şekilde konuşmuş olan kimse, onun gidişâtını aşırı bildiği için bayağılaşır. Gösterileni inkâr edendeki sarhoşluğu bilen ise; ona izâfe edilen fiil, Hakk'a izâfe edilen fiil ve onun Hakk ile halk arasındaki ibâre hakkındaki ortak fiili olmak üzere; Ulu makâm'ın fiillerinden üçünü getirip izhâr eder.

Bir Fasil:

"İnsan, nefsinin hayvânîliğinde devamlılık üzeredir." nüktesi ile işâret edildiği gibi; nebâtî nefsin mülâhazası O'nun emri tecellî etmeksizin ve onun sırrı belirmeksizin meydana gelir, cisimler derecesinden incelikler husûle gelir.

Evhâm âleminden yola çıkılıp, Ahkâm alimlerinin tâlip olmada sâfileştikleri ilkâ ve ilhâm makamına iltihâk edilir. Maksudlarını ve mezheplerini tanımak için O'nun gaybını talep ederek O'nu müşâhede eder. Onun şartına kendi kayıtlama ve sözünden ve akdinden yana vüsûkiyyet edinme onda vâki olur. ^[49b] Tabîatinin kendisine kuvvet verdiği şeylerle, manâdan yana ebedîlik de onun olur. O'nun Şerîat'i kendisine vârid olur. O'nu zikreder ve zikrettirir, sıdkı ve karar kılmasıyla, İlâhî haberlerle Allah'ı bilir.

İşte bu, hikmet, edeb ve rahmet hazînesine varma kapısının ilimleridir.

Sonuç:

"Peki bu hazînenin hakîkatini ve seddi ikâme eden necat ve kurtuluş yerini kim bilir?" denildiği zaman; yurdunda sâkin ol, karşılık beklemeyi bırak ve fikrini O'nun zikri üzere bulunan kimseye söyle!..

[68] **Sonuç:**

İnkâr ehline göstermek için Cabbâr'ın tarafından iki gizli İlâhî esrârın ulaşmasına işâret eder. İntizar etmek onları düzeltip ıslâh eder, bu haberleri uçurmakta olan şeyi de geçirip unutturur.

Bir Fasıll:

İleri seviyede eşsiz olan iki kişiyeye erişmekten söz edildiği vakit; mânevî bir hazinenin zuhur edeceği ve büyük bir devletin kâim olacağı, son devirlerden ikisiyle ilgilen!..

Sonuç:

Nasıl ki "*Aklî ruh nazarın nihâyetine erişince, fikrî ruh da fikrin gâyesine erişir.*" denilirse; kırkların kendisiyle tahlîs olduğu felekî devirlerin vakti de, bu konudan onun öne geçirdiğinin arasında müşterektir. Bize göre o an kudsî ruhun emrolunarak gelmesi ve aklî ruhun bir yardımcı ittihaz etmesi, fikrî olanın kuvvetlenip semirmesi ve hayvânî olanın örtünmesi karşılıklı olarak sahihtir.

Bir Fasıll:

Onun ışığıyla aydınlanarak, kendisine onun yerleştirilip bağlandığı kimsenin, ilâhî adâleti izhar edeceği ve üstün olacağı söylendiği vakit; onun doğuşu batıdan yerine geldikten sonra, dönüşü de doğuya olur.

Sonuç:

Tıpkı "*Kalpten doğuş sırrı meydana gelince, onun batışı da yine onun içinde olur.*" sözündeki gibi; onun batışı da işte bu en yüce ufuktan doğup, en ulu makamdan batarak olur. Nitekim, nefsî ufuktan doğmuş olan da süflî ufuktan batmış olur.

Bir Fasıll:

"*İki denizin birleşmesi hakkındaki iş zuhur edince, iki göze gizli hiçbir sır kalmaz.*" denildiği vakit, o bu insânî neş'et hakkındaki Rabbânî nüktenin zuhuruna işaret ettiği gibi; derhâl denizi, ^[50a] kâinâtı ve gözü de birbiriyle bitiştirir. Onun "İki göz" hakkındaki sözü ise; onların içindeki iki sıfat sahibi kişiyeye işaret eder.

"İşte bu, büyük bir fazl-u keremin tâ kendisidir." (Fâtır: 32)

Bir Fasıll:

"*Nebî isminin kâim oluşu, Velî isminin kuvvet ve uğurundandır.*" denildiği gibi; bana göre bu da, ^[69] "Hâ"nın inidâmı ve "Elif"nin göklerde yazılışdır. "Benim vadimin denizi, insanın sudaki yansımasıdır. Benim kerem ve cömertliğimi felek istivâ edip kuşatınca, güneş parçalar hâlinde bulunur."

Sonra, zâlimler topluluğu için denilir ki; "Fâsıklardan olan Süfyânî katlolunur, baba oğluna der ki: 'Sen benim ehlimden değilsin! Ben senin câhillerden olduğunu biliyorum.'"

İşâret:

Nebevî vâris, berzâhî makam, Süfyânî'nin katli sayesinde ilâhî perdenin kalkması ve çoğalttığım haberlerle fazlasıyla yüklediklerimin hâsıl kılınışı buna işaret eder.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (116)

Müeyyedüddîn Mahmûd el-Cendî -kuddise sırruh- (9)

Ekim 2015
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Velâyet-i Hâssa-i Muhamediyye ve Hâtemü'l-Velâyet Mertebesi (2)

Müeyyedüddîn Mahmûd el-Cendî -kuddise sırruh- Hazretleri bir noktada; **nübüvvetlerin hepsinin velâyetler üzerine tertip edildiğini** beyan buyuruyor. Çünkü o temeldir, nübüvvet ve risalet o temelin üzerine kurulmuştur. Velâyet bâtinîdir. Bâtıniyet Hakk'a yakın, nübüvvet ve risalet halka yakındır. Bu arzettiğimiz husus gizli bir ilimdir, sırrın da sırrıdır.

O bir taraftan Resulullah Aleyhisselâm'ın velâyetini, bir taraftan vekâletini taşıdığı için; hem o vazifeyi, hem o vazifeyi görüyor.

Nitekim İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Bu zât, geçmiş ümmetlerdeki ulü'l-azm peygamberlerin işini görür." buyuruyor.
(234. Mektup)

İşte buraya işaret ediyor; velâyetiyle de meşgul, risâletiyle de meşgul.

Bu hususu biraz daha açalım:

Bundan önceki sohbetlerimizde de izah edildiği üzere; risâlete, nübüvve, velâyete âit her şeyin özü Resulullah Aleyhisselâm'da mevcuttur. Diğerleri de peygamberdir amma, bu hassalar onlarda yok. Niçin yok? Allah-u Teâlâ onu kendi nurundan yarattığı için, âlemleri de o nurdan donattığı için.

Nur kaynağı odur. Allah-u Teâlâ kendi nurundan o nuru parlatmış, o nurdan âlemleri donatmış. Nur kaynağı odur.

Hâtem-i veli hakkında ifşaatta bulunan zevât-ı kiram'ın buyurdıkları gibi; Resulullah Aleyhisselâm'ın vazifesi çok ağır olduğu için, meşguliyetinden ötürü risâletle meşgul oldu, velâyete fazla meşgul olmadı. Onun bu vazifesi doğrudan doğruya Hâtem-i veli'ye intikal etti. O ise diğer vazifelerle de vazifeli olduğu halde velâyeti kullandı. Velâyete Allah-u Teâlâ'nın verdiği o güçle yapılıyor.

Ağırlıkta velâyete var, yorumda risâlet var. Bu yazılar ve bu neşriyat risâlete dayanır. Velâyete aldıkları destekle, Allah-u Teâlâ'nın verdiği kuvvetle, risâlet vazifesini de ona yaptırıyor.

Resulullah Aleyhisselâm'da ağırlık risâlettedir. Bizdeki ağırlık velâyettir, risâlette değil. Allah-u Teâlâ böyle vazifelendirmiş, böyle tecellî etmiş, böyle murad etmiş, o kadar. Mahlûk mahlûktur, bir tulum gibidir.

Ulû'l-azm peygamberin vazifesini yapması işte budur. Diğer peygamberlerin de değil. Yani yeni bir safha açılıyor. Bu vazife Allah-u Teâlâ'nın verdiği güçle oluyor. Ağırlıkta velâyete var, fakat zâhirde bu vazife de görülüyor. Hiç kimse farkında bile değil.

Şu anda yürütülen vazife o vazifedir. Çünkü biz sadece ihvan halkası ile meşgul değiliz, biz efkârla meşgulüz, hem de bütün efkârla meşgulüz. Bölücülerle mücadele etmemiz, küfrün üzerine gitmemiz, bütün bu icraatlar hep onun işaretidir.

Nebinin vazifesi böyle değildir. Allah-u Teâlâ'nın ona duyurduğu şeyi, ister halka duyurur ister duyurmaz, kendi çerçevesi içinde kalır. Resul ise yayar. Şimdiki bu umum irşad vazifesi, ulû'l-azm peygamberlerin icraatıdır. İşte Ashâb ile ihvanın yanyana gelmesi bu sebeptir. Niçin? Ulû'l-azm peygamberin vazifesini gördükleri için. O onun ihvanı, o onun Ashâb'ı.

•

Hâtemü'l-evliyâ'nın, bütün peygamberlere ve velilere "**Hâtemü'n-nübüvve**"nin bîatını olan "**Hâtemü'l-velâye**" mertebesinde tasarruf etmesi mevzusuna gelince;

Niçin bütün peygamberlere ve velilere tasarruf ediyor? Allah-u Teâlâ Hâtem-i nebi'nin ve Hâtem-i veli'nin nurlarını ezelden yarattığı için bu böyle oluyor.

Hâtem-i nebi'nin ruhu Rahmeten lil'âlemîn olduğu için, bütün âlemlere rahmet saçıyor.

Hâtem-i veli de Hâtem-i nebi'nin velâyetine vâris olduğu için, o velâyete Hâtem-i veli'nin kandilinde de tecellî ettiği için, o da bütün peygamberlerden evvel yaratıldığı için; onun ruhu bütün peygamberlere ve velilere tasarruf eder. Hafsala alacak bir mesele değil.

O Resulullah Aleyhisselâm'ın velâyetinden tasarruf eder. O velâyetten tasarruf ettiği için, bu velâyet diğer peygamberlerde olmadığı için, diğer peygamberler bu tasarrufun içine giriyor. Çünkü onun velâyeti ona intikal etmiştir

O gerçekten bir velidir amma, Peygamber'e verdiklerinin hepsini ona vermiş. O kandilin içinde hepsi mevcuttur. O vermiş, O koymuş.

Resulullah Aleyhisselâm bir perdedir, "*Asluhu nur cismuhu âdem*"dir, amma Hakk içindedir. Bu aynı sır velâyette de bulunur. Görünüşte velidir, fakat özü Allah'tır. Özünde Allah olduğu gibi sözünde de yine Allah mevcuttur. Çünkü ondan intikal etmiştir. "*Hakk'tır onun özü, Hakk'tan gelir onun sözü.*" Bu husus Resulullah Aleyhisselâm'a atfediliyor amma, intikal olduğu için ona da atfediliyor.

Allah-u Teâlâ her peygambere ve her veliye ayrı ayrı hassalar bahsetmiştir. Amma bu hassaların küllîsini ona bahsetmiş. Hapsinde cüz'î var, küllî ondadır. Bunun da sebebi, Hâtem-i nebi'nin velâyetinin olduğu gibi ona intikal etmesidir. Öteki velâyetler de oradan almış. Yani cüz'îsi onlardadır, küllîsi bundadır. Aslında o da cüz'î idi, küllî ona intikal edince küllî oldu.

Allah-u Teâlâ ezelden öyle takdir etmiş, ona vermiş, ondan alın diye vermiş. Bu mevzunun özü budur, en ince sır bu işte.

Onun varlığını yok etmiş, kendi varlığından ona veriyor, fakat kimse bunun farkında değil.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin:

"O öyle bir kimsedir ki, ona yeryüzünde: 'Ey Vâhidî!' diye nidâ eden doğru söylemiştir." buyurması bu hakikati ortaya koymaktadır.

Sır bunun içinde. Onun varlığını ifnâ etmiş, kendi varlığından vermiş oluyor. "Ey Vâhidî!" sözünü şimdi anlamış oldunuz. Onun varlığını ifnâ edince kendi varlığı husule gelir. Ondan alıyormuş gibi görünür, fakat aslında O'ndan almış olur. Burada ne kadar gizli bir terbiye var, ne kadar gizli bir tevazu var. Allah-u Teâlâ kulunu böyle terbiye ediyor. Çok gizli bir mesele idi bu, şimdi ortaya çıktı. Meğer O, perde olarak da onu kullanıyor.

•

Hazret "**Şerhü'l-Fusûs**"un başka bir noktasında, "**Hâtemü'l-velâye**" hakkında çok gizli ve ince bir sır noktasına işaret ederek, Hâtemü'l-evliyâ'nın hakikatının, bütün ilâhî isimlerin sahibi olan Allah'ın nurundan vâredildiğini beyan etmiş; bütün ilâhî isimleri kendisinde toplayıp birleştiren bir hazîre olduğu için, ilâhî isimlere mazhar olan hiçbir peygamber ve velinin kendisine istimdâd edemediğini haber vermiştir:

"Bil ki, peygamberlerden olan kâmillerin ruhları, kendi asırlarında ve kendilerinden sonrakilerin asırlarında, kendilerine vâris olan velilerin ruhlarına istimdâd ederler. Şit Aleyhisselâm'ın rûhu da, Hatmü'l-enbiyâ'nın rûhu ve Hatmü'l-evliyâ'nın rûhu müstesnâ olmak üzere, vehbî ilmi bilenlerin ruhlarına istimdâd eder. Velilerden kendisine vehbî ilim verilen her velinin rûhu da, ataların ilkine bağışlanan ilk sûret olduğu için onun rûhundan istimdâd ederler.

Hatm rûhu, takdim ettiğimiz gibi; en kâmil vâris'i ihâtâ ettiği gibi, velâyetlerin de hepsini ihâtâ eden ruhtur. Nübüvvetlerin hepsiyle ilgili olarak da o, Hatmü'r-rûsul -sallallahu aleyhi ve sellem-dir. Çünkü o, Hatmiyyet'le toplanıp biraraya gelen Muhammedî velâyetlere, keşiflere, tecellilere, ilimlere, sırlara, hâllere ve makamlara dâir, velâyetlere verilenlerin tümünü toplayıp birleştirerek, onu kuşatıp birarada tutan kimse olmuştur. Bu da onun hakikatinin, her açığa çıkan şeyin ilki olan 'Hakikatü'l-hakâyık', yani 'Hakikatlerin hakikati'; aynı zamanda onun gaybî fetihlerin anahtarı ve ruhların kendisiyle kâim oldukları ve diğer rûhî mertebelerin içine gönderme ve sirâyette bulunan hakikatinden hayat buldukları bir Nur maddesi olmasından ileri gelir. O hiçbir kimseden istimdâd etmez; ilâhî vergiler hususunda herkes onun kandilinden istimdâd eder. Zira o, Allah'tan vâredildiği için, ilâhî isimlerin hazîrelerinden biri olmuştur. ("Kitâbu Şerhü'l-Fusûs li'ş-Şeyh Müeyyedüddîn el-Cendî"; Şehid Ali Paşa, no.: 1240, 146^a-146^b yaprağı.)

Bu hususta en ince sır şu ki; Hazret onun **Allah'tan vâredildiğini** beyan buyuruyor.

Bu hiçbir şekilde mahlûka âit değildir. O öyle murad etmiş, kendisini bildirmek için öyle tecellî etmiş. "*Ben ona bildirdim, beni oradan öğrenin.*" mânâsına geliyor.

Onun tulumunu O yaratmış, o tulumun içine girmiş, başkasının tulumuna girmemiş. Oradan tecellî ediyor, başkasında tecellî etmiyor. Başkasında tecellî etmediği için o tulumu göstermiş.

Niçin? O tulumda O olduğu için. O var o kandilde.

Yani meyve var, kabuğu da var, kabuğu da yeniyor. Elmayı kabuğu ile yiyebiliyorsun. Niçin? O elmanın kabuğu olduğu için.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

En Ağır Mesuliyet

Ekim 2015
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Nefsini İlâh Edinenler:

Allah-u Teâlâ'nın sevdiği, seçtiği ve kendisine çektiği kullar ancak halka rehberlik yaparlar, anasının babasının seçtiği kimseler değil. Onlar anasının babasının tayini ile posta oturmuşlar, puta tapınmış ve başkalarını da taptırmış oluyorlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkan: 43)

Çok iyi bilin ki, o kendi nefisini ilâh edinmiş, ona tapıyor, o bir puttur. O putuna taptığı gibi, ona iltihak ve ittibâ edenler puthaneye girmiş ve o puthanede tapınmış oluyorlar.

Çünkü o kendisi puta tapıyor, ona bağlı olanlar da o puthanede tapınıp duruyorlar.

Mesrûk -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Bir kimseye ilim olarak Allah'tan korkar olması yeterlidir. Bir kimseye cehâlet olarak da kendini beğenmesi, nefisine mağrur olması yeterlidir." (Câmiüs-sağîr: 6240)

Bu en büyük tehlikeyi hiç kimse bilmiyor ve görmüyor.

Diğer bir Hadis-i şerif'te ise şöyle buyuruluyor:

"Bir insanın kendini beğenmesi yetmiş senelik ibadetini mahveder." (Camiüs-sağîr)

Kibriya ve azamet Allah-u Teâlâ'ya mahsustur. Büyüklük ve ululuk ancak O'na yakışır. Kula yakışan tevâzudur, alçak gönüllülüktür.

Kendi nefisini beğenip değer verenlerden nefret ettiğim zaman şöyle düşünüyorum;

"Ben kendimi beğenip nefsimde değer verirsem, ya Rabb'im ne kadar nefret eder!"

Babadan Oğula Süren Saltanat:

Günümüzde görülüyor ki Allah yolunu âlet ederek saltanat sürenler bulunmaktadır. Şöyle ki; babaları şeyhmiş, oğluna "*Sen şeyhsin!*" demiş, o da şeyh olmuş. Babadan oğula geçen padişahlık gibi bu ilâhî yolu saltanata çevirmişler. Ya babası tayin etmiş, ya abisi tayin etmiş, ya annesi tayin etmiş. "*Al bu sürüyü sen de güt!*"

Allah-u Teâlâ onu lâıyk görseydi, o makama tayin ederdi. O lâıyk görmemiş, annesi babası lâıyk görmüş.

Bir Mürşid-i kâmil'e eğer emredilmişse yerine bir veya daha fazla halife bırakabilir ve ilân eder. Herkes nasibini arar. Aksi halde birçok mürşidler yerine vekil bırakmadan gitmişlerdir. Allah ehlini Allah-u Teâlâ tayin eder. O bir emanet-i ilâhî'dir, kime dilemişse ona verir, kişinin burada hükmü yoktur. Bu noktada arzu ile hareket edilmesini hoş görmüyoruz, tasvip de etmiyoruz.

Mânevî vazife, miras dışarıya gitmesin diye kızını çok yakınına verdiği gibi verilmez. Ancak emirle olur.

Eğer sana bu vazife verilmişse, kimin malını kime veriyorsun? Verilmemişse kime ne vermeye kalkıyorsun?

Mesela her an ahirete intikal etmemiz imkân dahilinde olduğu halde biz hiç kimseyi tayin etmiş değiliz. Ben hükümsüz ve değersiz bir mahlûkum, tayin etmeye sahib-i salâhiyet değilim. Eğer ben tayin edersem Allah-u Teâlâ'nın önüne geçmiş olurum. Gelenlerin eşkiyalığını yapmış ve ebedî hayatlarının katline vesile olmuş olurum. Allah ve Resulü'nün nâmına iş görüyorum. Diledikleri kadar tutarlar, diledikleri zaman alırlar.

Diyeceksiniz ki insanlar onu nasıl bilip tanıyacaklar?

Yüksek voltajlı bir ampul düşünün. "*Ben ampulüm.*" demiyor amma, yandığı zaman ışığı her tarafa yayılıyor. Hakk'ın tayini ile irşad memuru olan bir Mürşid-i kâmil de böyle bililir.

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın emrini, hükmünü tebliğ ederler. Hiçbir zaman kendini ortaya koymazlar, değersiz ve hükümsüz olduğunu bilirler.

•

Kıyamet gününde Allah-u Teâlâ ile İsa Aleyhisselâm arasında geçecek olan muhavere Kur'an-ı kerim'de beyan buyurulmaktadır:

"Allah: 'Ey Meryem oğlu İsa! Sen mi beni insanlara: 'Beni ve anamı Allah'tan başka ilâh edinin.' dedin?' demişti." (Mâide: 116)

Nefsini ilâh edinen ve halkı da taptıranlara Allah-u Teâlâ: "*Bana mı taptın, nefisine mi taptın? Halkı bana mı bağladın, puthaneye mi koydun?*" diye soracak, o zaman ne cevap verecekler?

Bunlar gerçekten Allah yolunu âlet ederek saltanat kurmuşlar, babadan oğula, oğuldan kardeşe geçiyor ve bu böyle sürüp gidiyor. Halbuki Allah yolunun rehberini ancak O tayin eder. Seni kim tayin etti? Senin babanı kim tayin etti?

Bu tayinler, Mürşid-i kâmil'e ulaşmak isteyen bir kimsenin yolunu kestiği için onun mânevî katline vesile olur. Kendilerini yaktıkları gibi başkalarını da yakarlar.

Bunlar şeyhlik kisvesiyle yol kesicidirler, Allah ehlini arayanların yollarını keserler. "*Allah ehli biziz!*" derler. Allah yolundan alıkoyarlar. Yollarını kestikleri insanları kendi puthanelerine götürürler ve hayvan mesabesinde olan insanları, o ahıra tıklarlar. "*Siz burada tapının durun!*" derler. O da onu hakikat zanneder, ibadet ettiğini zanneder, tapınır durur. "*Hakikat ehli midir, değil midir?*" diye katiyyen aramaz. Çünkü o puthanede olduğu için o saltanat süreni hoş görür, hakikati göremez ve arayamaz.

Maksadı etrafı dağılmasın, servet yıkılmasın, nam, şöhret, menfaat gitmesin.

Onlar o puthaneyi korudukları gibi, o ahıra girmeyenleri küçümser ve ayıplarlar.

"Bizim şeyhimiz böyledir, bizim yolumuz böyledir!" diyerek kendi yollarına, kendi şeyhlerine dâvet ederler.

Şayet ağlarına düşen olursa onu da puthaneye sokarlar, o da o ahıra girer.

Nefsini ilâh edinenler, halkı da nefis putuna taptırıp puthaneye sokanlar, bu ulvî yolu bu hale koydular.

Onları puta, dergâh gibi görünen yerleri puthaneye benzetmemize hiç hayret edilmesin. Ben bunun böyle olduğunu biliyorum, onlar ise cehenneme girince öğrenecekler.

Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"İnsanlar uykudadırlar, öldükten sonra uyanırlar." (K. Hafâ)

Zira onlar kendi nefesine tapıyorlar ve başkalarını da taptırıyorlar. Allah yolunda tahtını kurmuş ve saltanat sürüyorlar.

Nefis putunu ilâh edinip halkı kendilerine taptıranlar bu büyük cürümlerinin hesabını hiçbir zaman veremeyecekler, Allah-u Teâlâ'nın suâlîni cevapsız bırakacaklar, cezaları ile başbaşa kalacaklar.

Seni bu âlî ve ulvî makama kim tayin etti? Ey dinini dünyaya âlet eden, koyun postuna bürünen kurtlar!

Gün gelecek, bu şeyhlik saltanatı sona erecek.

Bugün ahıra bağladıklarını, yarın önlerine geçerek cehenneme götürecekler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır." buyuruyor. (Mülk: 2)

Sonra ne olacak? Âkıbetini hiç düşündün mü?

Sana soracak:

"Bu iş ve icraatları benim iznimle, emrimle mi yaptın, yoksa nefisini ilâh edindin de şeytan mı bunları sana emretti?"

"Nefsini ilâh edinmekle bana meydan mı okuyordun?"

•

İsa Aleyhisselâm ulül-azm bir peygamber olduğu halde Allah-u Teâlâ'nın hitâb-ı İlâhî'sine şöyle cevap verdi:

"Hâşâ! Seni tenzih ederim. Hak olmayan sözü söylemek bana yakışmaz. Eğer demiş olsam, şüphesiz sen onu bilirsin." (Mâide: 116)

Âyet-i kerime'nin devamında ve mütebâki Âyet-i kerime'lerde onun bu husustaki selis beyanı, bir ibret numunesi olarak beşeriyete sunulmaktadır.

Çünkü o Yaratan'ını çok iyi biliyordu. Ey ehl-i dalâlet! Siz nasıl yakıştırdınız?

Hakikat ehline gelince; onlar İsa Aleyhisselâm'ın buyurduğu tutumdadırlar, onun söylediği gibi söylerler.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Ümmetimin âlimleri benî İsrail'in peygamberleri gibidir." buyurmuştur. (K. Hafâ)

Hakikat ehli onlara vâristirler. Bunlar ancak Allah-u Teâlâ ve Resulullah Aleyhisselâm tarafından tayin edilir, onlarla desteklenirler, onlar namına iş görürler.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (13)

Ekim 2015
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

HACC ve UMRE İLE İLGİLİ YASAK FİİLER ve CEZALARI

Hacc ve Umre'de vâcip olan menâsikten birinin terkedilmesine, zamanında yapılmamasına veya ihramlı iken yasak olan fiillerin yapılmasına "**Cinayet**" adı verilir. Hacc ve Umre esnasında işlenen bu cinayetlere ceza vermek gerekir. Hatta öyle ki, işlenen fiilin cinayet olduğunu bilip bilmemek arasında fark yoktur. Aynı zamanda kasten veya yanılma ile, hatırdaki iken veya unutarak, isteyerek veya baskı altında, uyanıkken veya uyku halinde, ayık veya baygın halde iken yapmak arasında da fark yoktur.

Bunları kasten yapmak günahdır. Cezâ ödemekle birlikte, ayrıca tevbe etmek de gerekir.

Cinayetler ve Cezâların Sıralaması:

1-Hacc veya Umre'yi Bozup Kazasını Gerektiren Cinayetler:

- Hacc için ihrama girdikten sonra, henüz Arafat vakfesini yapmadan eşiyle cinsi temasta bulunmak.

Bu kişinin;

Bozulan bu Hacc'ı bırakmayıp tamamlaması,

İsterse nafîle olsun, bozduğu bu Hacc'ı sonraki yıllardan birinde kazâ etmesi, kazâ Hacc'ını yaparken, bozulan Hacc'daki cinayeti sebebiyle bir dem (koyun veya keçi kesmesi) gerekir.

- Umre için ihrama girdikten sonra, tavafın dört şavtını tamamlamadan cinsi temasta bulunmak.

Bu kişinin de;

Bozduğu bu Umre'yi bırakmayıp tamamlaması,

İşlediği cinayet sebebiyle bir koyun veya keçi kesmesi,

Bu umreyi uygun bir zamanda kazâ etmesi gerekir.

2.Yapılmasından Dolayı Bedene (Deve veya Sığır) Kurban Edilmesi Gereken Yasaklar:

- Arafat'ta vakfeden sonra daha tıraş olup (veya saçları kısaltıp) ihramdan çıkmadan önce eşiyle cinsi temasta bulunmak.
- Ziyaret tavafını cünüb, hayız veya nifas hallerinde yapmak. (İmkân bulunup da, bu tavaf temiz olarak yeniden yapılırsa cezâ düşer.)

3.Yapılmalarından Dolayı Yalnız Birer Dem (Koyun veya Keçi) Kurban Edilmesi Gereken Yasaklar:

Bunlar İki Kısımdır:

a. Hacc'ın Vâciplerinden Birini Terketmek veya Zamanında Yapmamakla İlgili Olanlar:

- Mîkatı ihramsız geçmek. (Hacc veya Umre menâsikinden henüz bir şey yapmadan geri dönülüp mîkat sınırında ihrama girilirse cezâ düşer.)
- Sa'yin tamamını veya çoğunu (dört veya daha çok şavtını) terketmek.
- Müzdelife vakfesini hastalık, yaşlılık ve izdiham gibi bir mâzeret olmadığı halde, özürsüz terk etmek. (Böyle bir mâzereti olanlara bir şey gerekmez.)

- Remy-i cimâr'ın tamamını terketmek veya bir günde atılması gereken taşların yarından çoğunu süresi içinde atmamak. (Yarıdan çoğu atılmışsa, eksik bırakılan her taş için sadaka vermek gerekir.)
- Ziyaret veya Umre tavafının son üç şavtını veya sadece birini yapmamak.
- Âfâki olanlar (Mîkat denilen noktaların sınırladığı bölgenin dışında ikamet eden kimseler), vedâ tavafının tamamını veya çoğunu yapmamak.
- Ziyâret veya Umre tavafını abdestsiz vedâ veya kudüm tavafını cünüp halde yapmak. (Umre tavafını cünüp veya abdestsiz olarak yapan ve Sa'y edip tıraş olup ihramdan çıkan kimse, henüz Mekke'den ayrılmadan tavaf ve Sa'yi îade ederse, bir ceza gerekmez.)
- Arefe günü, Arafat'tan güneş batmadan önce ayrılmak.
- Belirli zaman ve yerde yapılması gereken menâsiki, zamanında ve yerinde yapmamak.
- Sıra ile yapılması vâcib olan menâsikte tertibe uymamak.

Not: Terkedilmesini veya geciktirilmesini câiz kılan muteber bir özürü olmadıkça, Hacc'ın vâciblerinden birinin terkedilmesi veya geciktirilmesi cezayı gerektirir. Kişinin elinde olmayıp, hastalık ve yaşlılık gibi bir engel sebebiyle terkedilen veya geciken bir vâcibten dolayı cezâ gerekmez. Meselâ, hastalık ve yaşlılık gibi bir sebeple tavaf ve Sa'yin yürüyerek yapılmaması, kadınların özel halleri dolayısıyla ziyaret tavafını bayram günlerinden sonraya bırakmaları ve gerekirse vedâ tavafını terketmeleri gibi...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ASHÂB-I KİRAM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

**"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz."
(Beyhâkî)**

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (29)

"Sıddık" Makâmının İzâhı (2)

Sıddıklar üç kısımdır:

1. Sıddık-ı Ekber: Bu makam Hazret-i Ebu Bekir Sıddık -radiyallahu anh- Efendimiz'e âittir.
2. Allah-u Teâlâ'nın has kulları olan mukarreb sıddıklar.
3. Sözünde sâdık kalan sıddıklar.

Yeri gelmişken sıddıkların vasfını arzedelim:

Allah-u Teâlâ onu bütün yarattıkları ile kendisi arasında muhayyer bıraksa, o Allah-u Teâlâ'yı tercih eder.

İkincisi; bir canı değil, bin canı olsa, canlarını O'na kavuşmak için, O'nun yolunda feda etmek ister.

Mukarreblerin vasfı ise şöyledir:

Allah-u Teâlâ'nın içinde olduğunu görebiliyorsa, kendisinin bir perdeden bir maskeden ibaret olduğunu görebiliyorsa ve o şekilde Allah-u Teâlâ ile ünsiyet edip mülâkat yapabildiği zaman o mukarreb olur.

Bu ancak onlara mahsustur, başkalarına şâmil değildir ve bu sırrın hakikatini de onlardan başka bilen olmaz.

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri buyurlar ki:

"Sıddikiyet mertebesi velilik mertebesinden üstündür. Bu makamın üstünde yalnız nübüvvet vardır. Peygambere vahiy yolu ile gelen ilim, Sıddık'a ilham yolu ile gelir."

•

"Sıdk"ı getiren Resulullah Aleyhisselâm, o sıdkı tasdik eden Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- olmuştur.

"Sıdk"ı tasdik; Resulullah Aleyhisselâm'a iman edenlerin hepsine şâmil olmakla beraber, hususiyetle Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-a âittir. Nitekim Miraç hadisesinden hemen sonra müşrikler: "Duydun mu? Arkadaşın neler söylüyor? Buna da inanacak mısın?" dediler. Hiç tereddüt etmeden: **"Bunu o haber vermişse doğrudur."** cevabını verdi.

İşte onun bu kesin tasdiki üzerine Âyet-i kerime nâzil oldu:

"Sıdkı getiren (Muhammed) ve onu tasdik edenler (Sıddık) muttakilerdir."
(Zümer: 33)

İslâmiyet'in intişarından önce de hakikati arayanlardandı, putlardan nefret ederdi. Yüksek seciye sahibi bir zât idi.

Resulullah Aleyhisselâm'ın öteden beri en sadık dostu olması hasebiyle, dâvetini ilk kabul eden odur.

Peygamberlikten önce o Nur'un en sâdik dostu idi. İslâmiyet'ten sonra da en aziz arkadaşı, en fedakâr ve vazifeperver yardımcısı, peygamberlik sırlarının en samimi mahremi, kudsi emanet yönünden sırdaşı, cemâlinin ve kemâlinin aynası oldu.

Resulullah Aleyhisselâm'ın nurundan, kemâl ve faziletinden en çok feyz alan zât-ı âlî şüphesiz ki odur ve en yakınlarıdır. Onu sadece ademiyet gözü ile değil, hakikat gözüyle de görmüştü. Onu öyle tanıdı ki, ahirete gitmesiyle dünyada durması arasında ona göre fark yoktu. Hakk'a nasıl tâzim ettiyse, o Nur'a da öyle tâzim etti, saygı gösterdi.

Yanından hiç ayrılmadı. Ona gönülden bağlanarak "*Bağlılık numunesi*" oldu. Onun bir yanılmasının, kendi doğru ve hâlis amelinden daha değerli olduğunu bilerek: "**Keşke Muhammed Aleyhisselâm'ın bir yanılması olsaydım.**" buyurmuştu.

•

Dünyada iken Allah-u Teâlâ'ya tam bir teslimiyetle bağlanan, ahidlerinde duran, akitlerini samimiyetle yerine getiren siddıklara ahirette büyük müjdeliler vardır.

"Allah şöyle buyurur: Bu, sâdikların sadâkatlerinin fayda vereceği gündür." (Mâide: 119)

Kâfirlerin küfrü, müşriklerin şirki, fâsıkların fıska kendilerini esfel-i sâfilin'e indirirken, sâdikların sadâkatı onları a'lây-i illiyyin'e çıkaracaktır.

"Allah onlardan râzı olmuştur, onlar da Allah'tan râzı olmuşlardır." (Mâide: 119)

Bütün gönüllerin aradıkları kavuşma zevkinin en büyüğü bu rızâdır. Ulviyeti her türlü tasavvurların fevkindedir.

Âyet-i kerime'de:

"Allah'ın hoşnut olması en büyük şeydir." buyuruluyor. (Tevbe: 72)

Rıdvanın zevkine tamamen ermiş bulunurlar. Haklarında tecellî eden böyle bir lütuf ve ihsandan dolayı fevkalâde mahzun olarak kalben müsterih, lisanen de arz-ı şükrande bulunurlar.

MUHARREM AYI ve AŞÛRE GÜNÜ

Ekim 2015
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

"Bir kimse Aşûre gününde ehl-ü iyâlinin rızkını tevsi ederse Cenâb-ı Allah o kimsenin senesini tamamen rızık bolluğu ile geçirir." (Camius-sağır)

Hicrî takvime göre senenin ilk ayı olan **"Muharrem"** ayı, dört haram aydan birisidir.

Bu dört muhterem ayın üçü sıra ile;

Zilkade, Zilhicce, Muharrem olup dördüncü de **Receb**'dir.

Bu aylar hürmete lâyık olup, savaş yapmak yasak olduğu için **"Haram aylar"** olarak vasıflandırılmıştır.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Muharrem ayı hakkında Hadis-i şerif'lerinde:

"Ramazan ayı dışındaki oruçların en üstünü Allah'ın ayı olan Muharrem'de tutulan oruçlardır." buyuruyorlar. (Müslim)

İlâhi ay Muharrem'in **"AŞÛRE"** adı verilen onuncu günü de pek kıymetlidir.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Bir kimse Aşûre gününde ehl-ü iyâlinin rızkını tevsi ederse Cenâb-ı Allah o kimsenin senesini tamamen rızık bolluğu ile geçirir." (Camius-sağır)

İbn-i Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Aşûre günü oruç tutar ve o günün orucunu emir ve tavsiye ederdi." buyurmuştur. (Müslim)

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e Aşûre gününün orucundan sorulduğunda:

"Geçmiş senenin günahına kefâret olur." buyurdular. (Müslim)

Yalnız Aşûre günü oruç tutmak mekruhtur. Yahudilere muhalefet olsun diye dokuz ve onuncu veya on ve on birinci günü oruç tutulur. Bu şekilde oruç tutmak sünnettir.

Ey kardeş!

İşte senin yılbaşın bu ayda başlıyor.

Müslümanlar yılbaşını ibadet, taat ve takvâ ile geçirirler. Hıristiyanların yılbaşısı ayrıdır, onlarınki bir Ocak'tadır.

Onlar yılbaşında hindi keserler, Noel babasını kutlarlar, içki içer, kumar oynarlar, danslara iştirak ederler. Bütün bunlar İslâm'da tamamen yasak ve haramdır.

Her müslümanın kendi ayını, kendi yılını, yılbaşısını, Cuma'sını bilmesi lâzımdır.

**"Hicri Yeni Yılı"nızı Tebrik Eder,
Tüm İslâm Âlemi'ne Hayırlara Vesile Olmasını Cenâb-ı
Allah'tan Niyaz Ederiz.**

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**Ey Haçlı Batı! Unutma!
Vurma Sırası Birgün Tekrar Bize Gelecek.**

Uğur Kara – Ekim 2015
Gündem - Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.45

Bu örgütün elebaşları hem Kürt değildir, hem de "Devrim" adı altında kendi halkını öldürmeyi meşru gören, dinsiz ve sapkın bir ideolojinin esiridir. Arkalarında Haçlılar, Batılı ülkeler vardır. Bu Haçlıların ise, ne Türk, ne de Kürt umurlarında değildir.

Türkiye gerçekten büyük badireler atlatıyor. Hemen her gün gelen şehit haberleri yüreğimizi dağlıyor.

Ancak atlattığımız badireler, savaşın arka planı ve Haçlı devletlerinin teröre büyük desteği düşünüldüğünde güvenlik güçlerimizin aslında çok iyi bir iş çıkarttıklarını görüyoruz.

Para, silah sıkıntısı olmayan, sınır dışında, kimsenin kendisine karışmadığı müthiş dağlık bir coğrafyada üslenen, dünyanın bütün güçlü devletleri tarafından desteklenen, kendince devlet gibi örgütlenen bir terör örgütü var karşımızda. Ülke içinde paralel bir devlet

kurmaya çalışıp, YDG-H adı altında silahlı polis teşkilatı gibi hareket eden şehir eşkiyalarını sahaya sürüyorlar.

Örgütün planı şehirlerdeki silahlı gücü ve tarihinde görmediği silahlara kavuşan dağ kadrosunu birlikte harekete geçerek hakimiyeti ele geçirmek, aynı zamanda yerel yönetimlerde özerklikler ilan edip, halkı da arkasına alarak müzakere masasına koyduğu kabul edilemeyecek siyasi talepleri silah zoru ile dayatmaktı.

Biz çözüm süreci diye halkımızı avuturken, adamlar PKK'sı, KCK'sı, HPG'si, YPG'si, YDG-H'si, DBP'si, HDP'si bilimum bütün uzantıları ile bu planı uygulamak için büyük bir hazırlık yaptılar.

Çözüm süreci adı altında, "Müzakere" dedikleri şey de yukarıdaki planı masaya koyup "Ya kabul edersiniz, ya da biz kabul ettiririz." diye özetlenebilecek bir dayatmadan öteye geçmedi. Haliyle Türkiye kabul etmeyince de utanmadan Türkiye'yi barış istememekle itham ettiler. Savaşı ve terörü tekrar başlattılar.

Ancak güvenlik güçlerimiz bunlara öyle bir tokat vurdu, bellerini öyle bir kırdı ki, bütün hevesleri daha başlamadan kursaklarında kaldı. Fakat kuyruğu dik tutmaya çalışıyorlar. Avrupa ülkelerini vs. devreye sokup "Müzakere masasına dönelim" demeye başladılar. Teröre devam ederek, Kürt gençlerini ateşe atarak, ülkede yılgınlık oluşturmaya çalışıyorlar. Böylece "Müzakere" masasının tekrar önlerine geleceğini umut ediyorlar.

Öteden beri defaatle belleri kırıldı. Akabinde devlet, kaç sefer silahlar bırakılır ümidi ve gafletle bunlara el uzattı. Bunlar ise bu iyi niyeti "Devleti dize getirdik, zafer kazandık" diye pazarlamaya çalıştılar. Pazarladılar.

Oysa bugüne kadar verdikleri zayıf 1'e 10 kendi aleyhlerine olagelmıştır. Eskiden yüzlerce teröristle baskınlar yapıyorlardı. Bugün 10 kişi bir arada gezemiyorlar, askerin karşısına çıkamıyorlar. Ancak mayınla, bombayla zarar vermeye çalışıyorlar.

Hal böyle olduğu halde bunlar öyle bir kinle doldurulmuşlar ki, hiçbir şeyi gözleri görmüyor. Kürt halkını da umursamıyorlar. Halk desteği gibi bir kaygıları olmasa, acımadan birçok Kürd'ü öldürürler. Yoksa dünyada örnekleri bulunan komünist rejimlerin soykırımlarına benzer bir soykırım yapmaktan, Kürtleri kitle kitle katletmekten çekinmezler.

Binaenaleyh amaçlarına ulaşamadılar. Ulaşamayacakları da belli oldu. Ancak teröre devam ederek bezginlik vermeye çalışıyorlar. Demokrasi, barış diye ortaya çıkan Demirtaş gibi taşeronlar da terörü Batı illerine taşıma tehditleri savuruyor. Ertuğrul Özkök gibiler de bu millete bezginlik pompalayan "Ayrılığı konuşalım. Türkler ayrılmak istiyor." diyerek psikolojik harp yapıyor. Ancak bunların hiçbirisi işe yaramadı. Millet şehit cenazelerine rağmen güvenlik güçlerinin arkasında. Hainliğin kökünü kurutması için bütün varlığı ile destek veriyor.

Artık şapkalarını önlerine koyup düşünceleri lâzım. Olmayacak siyasi dayatmalarla Kürt halkına en büyük kötülüğü yapıyorlar. Bu devlete bu orduya karşı bir zafer elde edemeyecekleri meydanda. Bu ordu bunları eziyor. Eğer Kürt halkını gerçekten düşünüyorlarsa, silahlı mücadeleyi bırakmaları lâzım. Bugüne kadar devlete isyan etmeyi "Demokrasi", adam öldürüp terör yapmayı "Barış" diye yutturmaya çalıştılar. Ancak buraya kadar.

Bütün bu hakikatleri bunlar görmüyor mu? Elbette görüyor. Ancak gereğini yapmıyorlar. Çünkü bu örgütün elebaşları hem Kürt değildir, hem de "Devrim" adı altında kendi halkını öldürmeyi meşru gören, dinsiz ve sapkın bir ideolojinin esiridir.

Üstelik bunların arkasındaki Haçlılar, Batılı ülkeler, bunların düşünmesine müsaade etmezler, fırsat vermezler. Ne Türk, ne de Kürt onların umurunda değildir.

Onların en büyük amacı bu devleti yıkmak veya en azından zayıflatmaktır. Ancak onlar vurdukça bu millet uyanıyor. Onlar taşeronlarını üzerimize saldıkkça ordumuz güçleniyor. Üzerimize "Batıcılık" ve "Aşağılık kompleksi" betonu dökmüşlerdi. Haçlı Batı'nın her sillesi bu betona geliyor. Onlar vurdukça bu beton dökülüyor. Altındaki tarih tekrar diriliyor.

Harp tecrübemiz muazzam bir seviyeye geldi. Tek bir komanda tugayımız bir düşman ordusunu korkutmaya yetiyor. Harp teknolojimiz muazzam gelişti. Bize vermedikleri, verip de "Kullanamazsınız" dedikleri silahları artık kendimiz yapıyoruz. Bugün gecenin bir yarısında, en çetin dağların bulunduğu, avuç içi kadar denilebilecek bir alanda, yüz uçakla operasyon yapan bir Türkiye var. Yüzbinlerce askerini sınır ötesi harekâta çıkartabilen teknoloji ve tecrübeye sahip bir ordumuz var. Bu Haçlı güruhu bu terör savaşını üzerimize salmamış olsaydı, belki bu kadar muazzam bir gelişme olmazdı. Muavenet'i vurmasalardı belki kendi gemisini yapan bir ülke olamazdık. Kıbrıs harbinden sonra ambargo koymasalardı, Aselsan olmazdı.

Ey Haçlı Batı, vur! Vurmaya devam et! Ama unutma, birgün vurma sırası tekrar bize gelecek!

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

BAŞARI NEDİR?

Canan Büşra Kara – Ekim 2015
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.46

"Yazın" dedi öğretmen, öğrencilerine.

Kesip dağıttığı küçük kâğıtlarda;

"Başarı dır. Bana göre başarı dır." yazıyordu.

Öğretmen, *"Boşlukları doldurarak kâğıtları katlayın ve kâğıtları tekrar bana ulaştırın."* dedi.

"İsmimizi yazacak mıyız hocam?" diye sordu bir öğrenci.

"Hayır, gerek yok." dedi öğretmen.

"Ne olacak bu kâğıtlar?" diye sordu sınıfın en meraklısı.

Cevap verdi öğretmen:

"Birdahaki ders aklımda tuttuğum cevabı verene ödül vereceğim"

"Hocam merak ederiz, bugün okuyup söyleseniz" demeye kalmadan ders saati bitti. Ve herkes diğer derste buluşmak üzere ayrıldı.

Yaşça büyük öğrencileri ile uzun zamandır seminer tadında eğitim yapıyorlardı.

Eve gelen öğretmen sabırsızlıkla oturup ilk önce kâğıtçıları okumak istedi. Çünkü bütün kurs boyunca özde vermek istediği, öğrencilerine aşılama çalıştığı bir mesaj vardı. Öğrencilerinin kağıtlarında bu mesajı bulup bulamayacağını merak ediyordu. Öğrencileri belli bir donanıma sahip gençler ve genç yetişkinler olduğu için beklediği cevabı yazan birileri mutlaka vardır diye düşünüyordu. İşte bugün emeğin karşılığının alınıp alınmadığını görme anı idi.

Öğretmen heyecanla başladı kâğıtçıları okumaya.

"Başarı; "İstemektir." ... "Yapabileceğinin en iyisini yapmaktır." ... "Öğrenmek ve çabalamaktır." ... "Çok çalışmaktır." ... "Sorumluluktur." ... "Huzurdur." ... "Ulaştığın en iyi noktadır." ... "Sonuçtan memnun olmaktır." ... "Azimle hedefe ulaşmaktır." ... "Gözümüzde büyüttüğümüz bir işin üstesinden gelmektir." ... "Hayalleri gerçeğe dönüştürmektir." ... "Yapamayacağına inandığın şeyi yapabilmektir." ... "Amaca ulaşmaktır." ... "Emek ve sabırdır." ... "Azim ve istektir." ... "İyiki yaptım dediğiniz her şeydir." ... ve buna benzer cevapların hepsini okudu.

Maalesef aradığı cevap okuduğu kâğıtçıların içinde yoktu. Çok üzüldü. Şöyle bir düşündü. Belki de öğrencileri kendisini doğru anlamamıştı, veyahut istediği cevabı beklemekle kendisi hata yapıyordu. Eğer durum böyle ise öğrencilerine, ve bu duruma üzülerek kendine de haksızlık yapmış olurdu.

Bu nedenle bu soruya kendi beklentisi doğrultusunda bir cevap beklemenin doğru olup olmadığını test etmesi gerekiyordu. Hemen boş kâğıtçılardan bir tane aldı ve kendi cevabını yazdı: "Başarı..... Bana göre başarı....."

Kağıdı diğer kâğıtların arkasına koydu. Ve çok değer verdiği bir insana bu cevaplar içerisinde bir tane cevap seçmesini ve bu kişiye ödül vereceğini söyledi. Bu saygıdeğer kişi, kâğıtları okudukça kafa sallayarak yanına koyuyordu. En son kağıda gelince "Ah! İşte bu!" dedi. *"Beklentim öğrencilerin bu doğrultuda cevap vermesiydi. Hiç biri vermemiş ama bir öğrenci vermiş. Bence ödülü bu öğrenci almalı"* dedi.

Öğretmen yaptığı testten emin olmak istedi. Bilgisine değer bir kişiye daha okuttu kâğıtçıları. Sonuç yine aynı oldu. Seçilen kâğıt en sona koyduğu kendi yazdığı kâğıtçık oldu.

Demek ki sadece öğretmenin değil çevredeki insanların da bu öğrencilerden beklentisi bu doğrultuydu. Öğretmen doğru bir beklentide olduğunu anlamıştı ama mesajını öğrencilerine ulaştırmakta ve öğrencilerin bilinçaltına yerleştirmekte başarılı olamamıştı.

"Yazık sana öğretmenim!" dedi kendi kendine.

Sıradan kurslardan ne farkı vardı bu öğrencilerin verdiği cevaplarda. Cevapların hiçbiri yanlış değildi. Ama farklı da değildi. Üzücü olan da buydu. Taşındıkları misyon gereği cevapların da farklı olması gerekirdi.

Çünkü: "Dünyanın ahiretin tarlası olduğu, burada ne ekersek orada onu biçeceğimizi ve her işlerinde bir ahiret paylarının olması gerektiği" defalarca anlatılmıştı. Oysa ki öğrencilerin "Başarı " kavramı ahirete uzanamamış, dünyada kalakalmıştı.

Eksikliği biraz da kendisinde buldu. Çünkü *"Bu bilgiyi hâl ile yaşayabilmiş olsaydı, belki söylemesine bile gerek kalmadan öğrencilere tesir ederdi."* diye düşündü.

Kendi yazdığı kâğıtta şöyle yazıyordu:

"Başarı, kazanmaktır. Bize göre ahireti kazanmaktır."